

ÚJ SZŐLŐSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

02

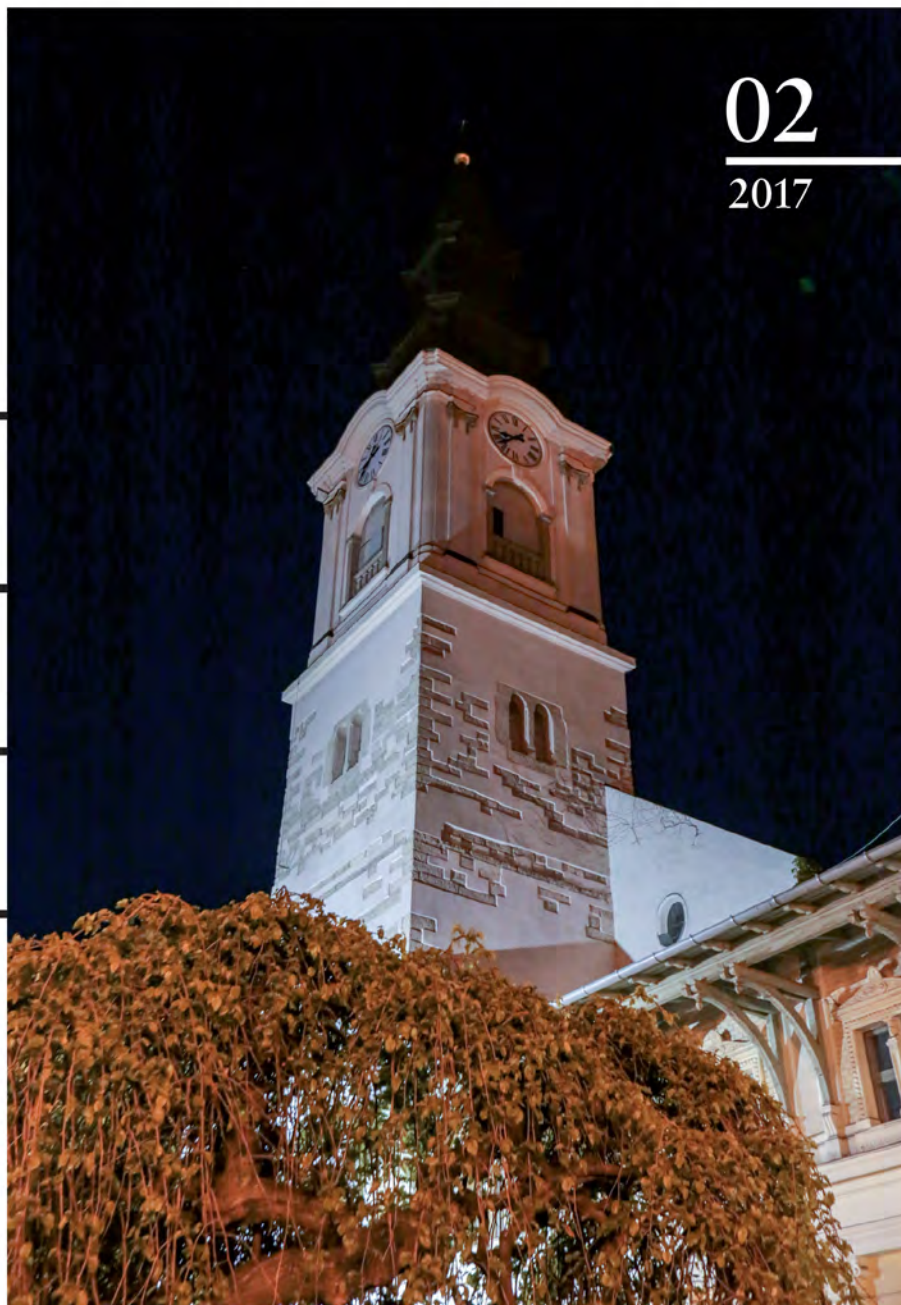
2017

Megújult templomi
textilek

Időutazás a
kálvinista Rómába

Az vagy, amit olvasol

Interjú Szemők
Zsuzsannával

Főszerkesztő

Bán Magdolna

Szerkesztőbizottság

Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtárának és Levéltárának munkatársai

Munkatársak

Csószné Pető Krisztina, Krettné Bagi Márta, Szenes Mártonné Durucz Anna, Svébisné Juhász Márta, T. Kabai Virág, Vincze Árpád, Zilahi Kálmán

Lektor

Bovier Hajnalka

SzerkesztőségKECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG KÖNYVTÁRA ÉS LEVÉLTÁRA
Szerkesztőség címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. • Telefon és fax:
76/500-388 • E-mail: konyvtar@krek.hu • Honlap: www.krekbib.hu**Fotó**

Csősz Győző, Gyömbér Csaba, Hamar Norbertné, Horváth Tekla, KEOL.hu, Kiss Ákos, Kutasi Bence, Labancz István, Lassú-Plasek Tímea, Nagy Gábor, Nagy Jánosné, Noszlópy Miklós, Novák Mária, Pálóczi Károly, Sipos Mónika, Somogyi Haroldné, Dr. Szabóné Papp Krisztina, Szűcs Tamás, Telekes Tamás, Tódor Norbert, Vass Béla Andrásné, Zsíros Péter

Tervező

Kiss Ákos

KiadóKECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
Kiadó címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. • Telefon és fax:
76/500-389 • E-mail: hivatal@krek.hu • Honlap: www.krek.hu**Felelős kiadó**

Varga Nándor

NyomdaPRINT 2000 NYOMDA
Nyomda címe: 6000 Kecskemét, Nyomda u. 8. • Telefon: 76/501-240
Fax: 76/501-249 • E-mail: office@print2000.hu
Honlap: www.print2000.hu**Címlap**

Református templom (fotó: Telekes Tamás)

Hátlap

Psalmus Hungaricus (Készítette: Szemők Zsuzsa, fotó: Telekes Tamás)

ÚJ SZŐLŐSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

V. évf. 2. szám (2017. április – június)

Készült 800 példányban

Főszerkesztői gondolatok

Furcsa és kaotikus napokat élünk meg mostanság, az időjárás nem egyszer viccel meg bennünket. Néha azt sem tudjuk, hogy éppen melyik hónapban járunk, hiszen akkor esik a hó, amikor egyáltalán nem várjuk, és nem például decemberben, amikor szeretnénk, ha esne. A legszebb, sokak által nagyon kedvelt hónap a május, hiszen ha minden jól alakul, akkor zöldell és virágozik a természet, úgy süt a nap, hogy még nincs igazi ereje, lágy szellő lengedez. Nem véletlenül választják sokan ezt a hónapot, hogy házasságot kössenek, illetve a középiskolai ballagások is májusra esnek. Ebben az évben úgy alakul, hogy pünkösdi ünnepe kicsit később van, így a konfirmációi vizsgák is tolódnak. Számomra rendhagyó év az idei, hiszen 30 évvel ezelőtt májusban tettem konfirmációi fogadalmat Dunapatajon, és 25 évvel ezelőtt érettségiztem a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában. Mindkét esemény meghatározó az

ember életében, azonban van, ami megszépül az idő múlásával, és van, ami pedig örökké ott kísért. Lehet, hogy már tanulmányt is tudnék írni a lelkesgyerekek sorsáról, én hogyan éltem meg, hogy lelkipásztor az édesapám, és az anyukám is gyakorlatilag az egyházközség szolgálatában állt. Nincs könnyű sorsunk, nekem elhíhetik, hiszen az egész gyülekezet figyeli lépteinket, életünk alakulását. Kíváncsi tekintettel nézik, milyen öltözetben megyünk be a templomba, jól, illően tudunk-e ott viselkedni, vagy éppen megtanultuk-e minden kérdésre a jó feleletet. Soha nem felejttem el, hogy mennyire készültem a konfirmációra, hiszen az én életemben ez volt az első igazi megmérettetés. Még abban az időben Patajon az volt a szokás, hogy a lányoknak teljesen fehérbe kellett öltözniük, és nagyon boldog voltam, hogy milyen szép, csinos, új blézert, szoknyát és cipőt kaphattam erre az alkalomra. Az egész család készült, ott voltak a

keresztszüleim, nagynénik, nagybácsik és a nagyapám is. Örök emlék számomra, hogy utolsóként még különleges szép írásával megírta az emléklapomat. Sajnos utána olyan beteg lett, hogy a templomba már nem tudott bejönni, végig ágyban feküdt. A vizsgára rossz emlékként tekintek, örök trauma marad a számomra. Hiába tanultam meg minden kérdésre a választ, súgtam annak, aki megakadt, édesapám úgy gondolta, hogy még egy fogaravasz kérdést feltesz nekem, amely olyan sokként ért, hogy teljesen leblokkoltam. A kérdésre már nem emlékszem, de azt tudom, hogy egyszerű volt, Isten vagy Jézus lett volna a helyes válasz.

Azt kívánom a mostani fiataloknak, hogy nyitott szívvel, lelkiismeretesen készüljenek, vegyék nagyon komolyan fogadalmukat, és tartsák meg örökre, hiszen egyháztagságuk első lépéseként a jövőben nagyon számítnak rájuk.

„...az ERŐNEK...Lelkét adta nekünk az Isten”

Istennek a feltámadott, élő Jézus Krisztusban tett ígérete „...erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek...” (ApCsel 1,8) az első pünkösdkor beteljesedett. A tanítványok és mintegy 3000 lélek a csodálatos erőáramlás közepette „beteltek mindnyájan Szentlélekkel” (2,4). Jézus Krisztus vett lakozást bennük.

Hiszem, hogy azóta is áldott Lélek-áradásban (szeretet, kegyelem, erő) élünk. Még akkor is ezt vallom, ha ennek sokszor épp az ellenkezőjét látjuk, tapasztaljuk. Noha Jézus Krisztus diadalt aratott a gonosz, a halál erői fölött, ám az ősellenség ma sem nyugszik bele vereségébe. Cselszövéseivel, kísértéseivel, testi-szellemi aknamunkájával azon próbálkozik, erőlködik, hogy „erősségünkől” (hitünkől, szeretetünkől, reménységünkől, a kegyelem erejéből) kiessünk s prédájául essünk.

Ezzel szemben Isten az ő hatalmas erejét kínálja, adja, árasztja reánk

ma is. Aki hit által befogadja Jézus Krisztust Urának, megváltójának, s aki őbenne tudja a maga életét, az Pállal együtt vallja: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít!” (Fil 4,13) Énekeljük: „Erőnk magában mit sem ér, Mi csakhamar elesnénk” (390,2) – „Vélünk az Úr, mi ővele, Végtelen az ő ereje” (393,2). Jézus Krisztussal együtt, a Szentlélek erejével „benne élünk mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17,28); és bizonyossággal valljuk: „El nem szakaszt Tőle már / Sem élet, sem a halál.” (357. dics. 3. v.)

Ezt a végtelen erőt kínálta Jézus Krisztus az övéinek feltámadása után, amikor ügyének további szolgálatára buzdította őket: „Rájuk lehelt és ezt mondta: Vegyetek Szentlelket!” (Jn 20,22). S ezt az erőt kínálja nekünk is, akik testi és lelki erő hiányában küszködve élünk. A „nincs erőm” – már a keresztyén ember szlogenjévé is vált, pedig Pál apostol szavával: „mi erősek vagyunk, akik tartozunk hordozni az

erőtlenek gyengeségeit” (Rm. 15,1).

A mi erőnk Jézus Krisztusban van! Őbenne van a Szentlélek kifogyhatatlan erőbázisa, életújító forrása. Ő az, aki minket megerősít erőtlenségünkben, gyengülő hitünkben, meg-meglanyhuló szeretetünkben; aki kihoz szorongó félelmeinkből, csüggedő reménytelenségünkől...

Mert **van** Istennek ez a Lélek-ereje. Sőt rendelkezésünkre is áll, **lehet** venni, részesülni, megajándékozódni az ő erejével. És mindennél inkább **kell** Isten áldott Szentlelke, mert csak Szentlélekkel szolgálhatjuk őt, míg csak élünk. Urunk lehelje szívünkre Szentlelkének erejét!

„A Te erőd, ó Mindenható legyen nekünk ma is...” (498,4) – gonosz ellen pajzsunk, szolgálatban segítőnk, szomorúságban vigasztalónk, hitünkben megújítónk, szeretetünkben buzdítónk, betegségünkben gyógyítónk, – üdvösségünk, örökéletünk! Ámen.

„Isten élő Lelke, jöjj,... (RÉ 463)

Egyszerű vers a kegyelemről

Csodákat próbáltam:
arannyal, ezüsttel
hívtam a népeket,
jöjjenek éh hozzám!
Hiába, hiába,
az arany nem kellett,
az ezüst nem kellett,
nem jöttek éh hozzám.

Elmondtam naponta
tíz hegyibeszédet,
gyönyörű szavakat,
igéző szavakat,
hiába, hiába:
egy fül sem fülelte,
egy szív sem szívte
a hegyibeszédet.

Tüzet is akartam
rakni az erdőben:
nyulacska ne fázzék,
őzike ne fázzék, –
hiába, hiába!
Gyújtófám kilobbant
és a tűz nem akart
gyúlni az erdőben.

...S egyszer csak maguktól
gyűlnek az emberek,
együgyű szavamtól
sírásra fakadnak,
ránézni alig kell
s a tűz is felszökken, –
az Ur áll mögöttem.

FORRÁS:

DSIDA JENŐ: *Út a Kálváriára.*
Válogatott versek és prózai írások.
Budapest, 1985. p. 266.

Alázat

Az alázat latinul humilitas. A humus szóból ered, mely földet, talajt jelent. Az alázat azt a bátorságot jelenti, amellyel elfogadom, hogy „földhözragadt” vagyok, azt a bátorságot, amellyel kiengesztelődöm az igazsággal, hogy a földből származom, hogy hús-vér ember vagyok, tele ösztönökkel és vitális szükségletekkel. Jézus számára az alázat annak a feltétele, hogy nyugalomra leljünk. Az képes ráatalálni a belső nyugalomra, aki bátor szembenézni saját igazságával. Nem kell félnie attól, hogy egyszer csak valami ismeretlenre bukkan önmagában, vagy attól, hogy mások valami számára kellemetlen dolgot fedezhetnek fel benne.

Az alázatos emberek nem olyan emberek, akik megalázkodnak, vagy akik minden feladat előtt megfutamodnak, mert nem bíznak önmagukban. Azok az emberek alázatosak, akik bátrak szembenézni saját igazságukkal, s emiatt szérenyen lépnek fel. Hiszen tudják, hogy önmagukban is fellelhetik e világ minden mérhetetlen nyomorúságát. Ezért aztán nem ítélnék el senkit sem. Mivel egészen a földig hajoltak saját igazságuk láttán, képesek segíteni a megtört és kudarcot vallott embereknek, hogy azok újra felegyenesedhessenek.

Az alázat erénye különösen a kapcsolataidban válik hasznodra. Megóv attól, hogy túlságosan gyorsan megítéld a másik embert. Ha bosszankodsz valaki miatt, akkor az alázat megmutatja neked, hogy magad miatt is bosszankodsz. A másik emberen keresztül az alázat saját árnyoldalaidra is rávilágít, hogy kiengesztelődhess velük.

A humilitas szónak a humorhoz is köze van. Az alázatos embernek van humorérzéke. Képes nevetni saját magát. Tud távolságot venni önmagától. Lelki nyugalommal tud önmagára tekinteni, mert megengedi magának, hogy olyan legyen, amilyen valójában: a föld gyermeke és a menny gyermeke egyszerre, tele hibákkal és gyengeséggel, ugyanakkor szeretetreméltó és értékes.

Humor nélkül egyetlen kapcsolat sem lehet sikeres. Az alázat arra tanít, hogy ne vessük önmagunkon, ha valami nem úgy sikerül, ahogy szerettük volna, vagy ha visszaesünk valamely régi hibánkba. Arra is figyelmeztet azonban, hogy társunk vagy barátunk hibáit humorral kezeljük, s ne csináljunk belőlük drámát. Csak így fogunk eljutni oda, hogy egymás hibáit nem dörgöljük állandóan a másik orra alá, hanem együtt nevetünk rajtuk, s a nevetésben új módon leszünk egygyé.

FORRÁS:

ANSELM GRÜN: *A találkozás titka*. Pannonhalma, Bencés Kiadó, 2017. p. 49-52.

Jézus megjelenik a tanítványoknak

A tizenkettő egyike sem hitte igazán, hogy még egyszer látni fogják, akit ők főnöküknek, aki pedig őket barátainak nevezett. Már csak azért sem, mert a Magdi, a Főnök fanatikus rajongója azzal jött:

– *Láttam a Főnököt, és azt mondta: Vidd a fiúknak a hírt, hogy fölme gyek a Nagyfőnökhöz. – Továbbra is eljártak a Getszemániba, de sosem a kerthelyiségben, hanem mindig csak a hátsó helyiségben, zárt ajtó mögött tartózkodtak, mert féltek a terroristáktól és a terrorelhárítóktól.*

Az egyik hétfő estén rémülten tapasztalták, hogy valaki lenyomja a kilincset, ugyanis előtte nem hallották a megbeszélte kopogásjelet. Mielőtt még igazából megijedhetek volna, maga a Főnök lépett be, megállt középen, és a megszokott módon köszöntötte őket:

– *Békesség néktek!*

Amikor látta, hogy barátai nem akarnak hinni a szemüknek, megmutatta nekik kezét és oldalát. Meg-

győződhetek arról, hogy azok nem tetoválások, hanem az őt igazoló jelek, ami örömmel töltötte el őket. A Főnök megismételte:

– *Békesség néktek! Amint engem küldött a Nagyfőnök, úgy küldelek én is titeket.*

Riadtan nézett egymásra a tizenkettő.

– *Márcsak ez hiányzott!* – suttogták.

– *A Nagyfőnök őt halálos veszedelmebe küldte, ő meg most miniket?* – kérdezték egymást.

A Főnök bólogatással jelezte, hogy érti ő, hogy mit nem értenek, majd amint a meggémberedett kezeit melengeti az ember a zimankóban, rájuk lehelt, amitől egyszeriben felmelegedtek. A Főnök ezután így folytatta:

– *Vegyétek a Szentlelket!*

Ez eddig rendben is volt, hiszen a Főnök azon a csodálatos banketten megígérte nekik, hogy a Nagyfő-

nök az igazság Lelkét rendeli melléjük vigasztalónak. Ami azonban ezután következett, az alaposan hazavágta a tizenkettőt:

– *Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad.*

Ez pedig azt jelentette, hogy a Főnök végérvényesen belerántotta őket a nagy vállalkozásba.

Ez alkalommal nem volt köztük Tamás. Amikor a következő alkalommal azzal dicsekedtek neki, hogy „Láttuk a Főnököt!”, ő azzal válaszolt:

– *Nem hiszem el nektek, hogy valóban láttátok, mert akkor nem zárkóznátok be továbbra is, hanem a Getszemáni kerthelyiségében tanyáznátok, mint rendesen!* – És még azt is hozzátette:

– *Hacsak nem látom és nem tapintom meg kezén és oldalán a jeleket, nem hiszem.*

Ekkor újra megjelent a Főnök, bár az ajtó zárva volt. Belépett, megállt középen, és köszöntötte őket:

– *Békesség néktek!* – Aztán Tamáshoz fordult: – *Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd kezemet! Nyújtsd ki a kezdet, és tedd oldalamba! S ne légy hitetlen, hanem hívő!*

Tamás ekkor fölkiáltott:

– *Én Uram és Istenem!*

A Főnök ekkor barátságosan megveregette a hátát:

– *Hittél, mert láttál.*

A többieknek pedig azt mondta:

– *Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.*

És hogy jól értsék szavát, odament az ajtóhoz, megforgatta a kulcsot a zárban, majd kivette és zsebre vágta. Aztán úgy távozott el tőlük, hogy nyitva hagyta maga mögött az ajtót.

(Szerk.: a bibliai történet modern átírata)

FORRÁS: KAMARÁS ISTVÁN: *Ipiapi atya füveskönyve*. Budapest, Luther Kiadó, 2017. p. 114-116.

Imádság

Drága Szentlélek! Imádlak és áldlak téged e pünkösdi ünnepében, amikor Igéd jelenlétében újból átélhetem a szél fújásának erejét, azt a csodát, amellyel a Lélek felruház és megerősít engem az újjászületésben. Hálásan köszönöm, hogy hétköznapjaimban, ünnepeimben, örömeimben és bánatomban sem hagysz magamra. Ismered a lelkem rezdülését, a bennem lévő harcokat, a gyengeségeket, az értelmetlen

cselekedeteket, melyek visszataranak és megakadályoznak a lelki fejlődésben. Légy, Uram, a Te Lelked által az én segítségemre, vezess a Te utadon, adj nekem tanácsot, tégy bölccsé és értelmes szívvé, hogy mindig Tereád hallgassak és figyeljek. Legyenek hitben gazdagok cselekedeteim és beszédeim, ne magamat hirdessem, hanem a Te igazságodat. Ébressz fel bennem gondolataimat, növeld meg áhí-

tatomat, gyűjtsd lángra szívemet, hogy éljek és hordozzam és átadjam másoknak is a Te melegségedet. Te tolmácsold tovább testvéreim számára mindazt, amit nem tudok elmondani vagy megfogalmazni, de vidd tovább azt is, amit az Atya orcája előtt akarva vagy akaratlanul elhallgattam. Tisztítsd meg testemet, lelkemet és értelmemet a Te kegyelmeddel. Ámen.

FORRÁS: ÁLDJAD, ÉN LELKEM, AZ URAT!: *Református imádságkönyv*. Kolozsvár, Erdélyi Református Egyházkerület, 2014. p. 16-17.

Boldogságok az Isteni Boldogmondások Margóján

Máté 5,1-12 versekhez

BOLDOGOK, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is megtudják majd, hogyan éljenek.

BOLDOGOK, akik összhangban vannak önmagukkal, mert nem kell szüntelen azt tenniük, amit mindenki tesz.

BOLDOGOK, akik csodálkoznak ott is, ahol mások közömbösek, mert öröms lesz az életük.

BOLDOGOK, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békesség lesz körülöttük.

BOLDOGOK, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szórakozásuknak.

BOLDOGOK, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrástól, mert sok zavartól kímélik meg magukat.

BOLDOGOK, akik észreveszik egy diófában a bölcsőt, az asztalt és a koporsót és mindháromban a diófát, mert nemcsak néznek, hanem látnak is.

BOLDOGOK, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csendjük, és titkok tudóivá válnak. Leborulók és nem kiborulók többé.

BOLDOGOK, akik mentség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolyogva ébrednek fel, és örömmel indulnak újtukra.

BOLDOGOK, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba, és nem lesznek magányosak.

BOLDOGOK, akik nem veszik túl komolyan önmagukat, mert környezetük megbecsüli őket.

BOLDOGOK, akik figyelnek mások hívására anélkül, hogy nélkülözhetetlennek hinnék magukat, mert ők az öröm magvetői.

BOLDOGOK, akik komolyan tudják venni a kis dolgokat és békésen a nagy eseményeket, mert messzire jutnak az életben.

BOLDOGOK, akik megbecsülik a mosolyt és elfelejtik a fintort, mert útjuk napfényes lesz.

BOLDOGOK, akik jóindulattal értelmezik mások botlásait, akkor is, ha naivnak tartják őket, mert ez a szeretet ára.

BOLDOGOK, akik gondolkodnak, mielőtt cselekednének, és imádkoznak, mielőtt gondolkodnának, mert kevesebb csalódás érti őket.

BOLDOGOK, akik el tudnak hallgatni, ha szavukba vágznak, ha megbántják őket, és szelíden szólnak, mert Jézus nyomában járnak.

BOLDOGOK, akik mindebből meg is tudnak valósítani valamit, mert életesebb lesz az életük.

FORRÁS: GYÖKÖSSY ENDRE: *A lámpás*. [Budapest], Szent Gellért Kiadó és Nyomda, 1999. (Kézfogás a magasból ; 3.), p. 35-38.

Kecskeméti kékkeresztesek a szigetszentmiklósi regionális találkozón

A szigetszentmiklósi kékkereszt csoport 2017. április 23-án regionális találkozót tartott, melyen a csoportunkból többen is részt vettünk. Hálatelt szívvel számolunk be erről az áldott napról, amely újból bebizonyította, hogy milyen jó érzés Isten házában, őszinte testvéri közösségben ünnepelni Isten szabadító kegyelmét, egymás iránti megbecsülésünket és szeretetünket.

A gyönyörű modern neogótikus templomban Morva Ákos helyi lelkész köszöntője és a közös ének után a szlovákiai Madi testvérgyülekezet lelkésze, Sebők János lelkész hirdette az ígét a közel 300 főnek, a gyülekezetnek és az országból odáérkezett kékkeresztes tagoknak. Az istentisztelet fő vezérfonalát az Apostolok cselekedetei 2. fejezet 37-

47. versei képezték. Mint ahogy a Bibliában az első gyülekezet tagjait, úgy minket is „szíven talált” a pünkösd történet, a Szentlélek erejéről szóló igen szuggesztív előadasmódú prédikáció. A lelkész a saját életéből vett személyes példákkal szólt hozzánk, elgondolkodásra is készítette minket.

Ezt követően a Madi Református Mentő Misszió két tagja tett bizonyosságot az Úrtól kapott szabadításukról drogból, illetve alkoholszenvedélyből. Hálaadási ének után vettük az áldást. A Madi csoport lelkésze ezt követően röviden bemutatta csoportjuk életét, nehézségeiket, örömeiket és hétköznapijait.

Sok közös vonást fedeztünk fel a Magyar Kékkereszt Egyesület és a Madi Mentő Misszió célja és feladatai között. Elsődlegesen a hit által való gyógyulás érdekében tett erőfeszítésekben ismerünk magunkra. Isten igéjére való odafigyelés és az élet valóságaival való szembesülés egyaránt vezeti őket is, minket is vállalt feladataink és szolgálatunk végzése során. Örömmel hallottuk, hogy amint mi is, ők is szolgálatuk mottójának tekintik a Márk evangélium 10. fejezet 49. versében írt jézusi szavakat: *„Bízzál! Kelj fel! Hív téged!”*

Ezt követően Némethné Balogh Katalin, a Magyar Kékkereszt Egyesület Elnöke, aki egyben a Református Iszákosmentő Misszió veze-

tője, tartott igen érdekes előadást: „Mi a Kékkereszt és mi nem a Kékkereszt?” témakörben. Mondanivalója megérintett minket, mindennapi szolgálatunkat érintve beszélt feladatainkról, céljainkról.

Ebédszünet után, amely jól megszervezett, és sok testvéri beszélgetésre lehetőséget adó svédasztalos finom étkezés volt, Morva Ákos helyi vezető lelkész tartott záró áhítatot. Valamennyi résztvevő csoport éneket választott a Református Énekeskönyvből, tiszta szívvel zengtük Isten énekeit, hálát adva az együtt töltött napért. Megköszöntük Isten szabadítását, kértük a további áldást és megtartó gyelmét a jövőben is.

Nőszövetségi kirándulás

Gyülekezetünk egyik legtevékenyebb közössége a nőszövetség. Sok területen mutatta már meg, hogy tagjainak szívügye a gyülekezet segítése, épülése. Mindez annak köszönhető, hogy tagjai fáradságot nem kímélő, igazi lelki

közösséget alkotó testvérek. Hogy ezt az egymás közötti szoros kapcsolatot tovább erősítsük, az elmúlt hónapokban több kirándulást is szerveztünk, megismerve hazánk nevezetességeit.

Budapesti látogatásunk során

megtekintettük a Várkert Bazárt, a budai vár jellegzetes épületeit. Gyönyörű időben, élménydús programot jelentett ez számunkra. Lelkesedésünk akkora volt, hogy újabb kirándulást szerveztünk, mégpedig egy kastélytúrát a Dunántúlra.

Május 9-én reggel indultunk busszal Székesfehérvár irányába. Első állomásunk a dégi *Festetics-kastély* volt. Az 1810-es években épült, Pollack Mihály által klasszicista stílusban tervezett kastély lenyűgöző látványt nyújtott, Magyar Nemzeti Múzeumunkat juttatta eszünkbe. Annak ellenére, hogy folyamatosan

végeznek rajta kisebb-nagyobb felújításokat, sajnos még mindig kissé romos állapotban van. Bár kevés belső terem van korhűen berendezve, de sok fényképes dokumentum tájékoztatott bennünket a kastély múltjáról és tulajdonosainak életéről. Nemrégiben felújított, gyönyörű parkját bebarangolva

igazi élményben volt részünk.

Utunk következő állomásaként a közeli nádasdladányi *Nádasdy-kastélyt* kerestük fel. Lélegzetelállító látvány tárult eléink! Mintha egy skóciai várkastély állna előttünk! A kastély 1873-tól az 1880-as évekig épült a XVI. századot idéző Tudorstílusban. Építtetője gróf Nádasdy Ferenc művelt arisztokrata volt az általa 1857-ben létrehozott alapítvány segítségével. A Nádasdyak évszázadokon keresztül jelentős szereplői voltak Magyarország történelmének a tatárjárástól a reformkorig. A kastély belső tereinek szépsége (különösen az Ősök Csarnoka az elődöket ábrázoló hatalmas festményekkel, az impozáns faburkolatú könyvtár), évszázados történelme, az épület atmoszférája felejthetetlen élményt nyújtott.

Továbbutazva Székesfehérváron rövid fagy- és kávészünetet tartva folytattuk utunkat a közeli Fehérvárcsurgóra. Itt megtekintettük az impozáns, szépen felújított *Károlyi-kastélyt*. A Károlyi-család Ybl Miklós terveinek segítségével építtette 1844-1851 között. A kastélyudvarban gyönyörű franciakerth fogadja a látogatókat. Az épület körül szépen gondozott, hatalmas öreg fákkal, nagy tóval, hidakkal tarkított parkban sétálva fejeztük be kirándulásunkat.

Kissé elfáradva, de rengeteg élménnyel gazdagodva értünk haza azzal a tervvel, hogy országjárásunkat reménységgel folytatjuk.

Mátraházi edzőtábor kórustagoknak

„...és aki mást felüdít, maga is felüdül.” (Péld 11,25)

Két nap a Mátrában önmagában véve is nagy ajándék és nagy élmény! Hát még, ha a tiszakécskei Szabolcska Mihály énekkarral és jeles vezetőjével, Méhes Balázssal lehet eltölteni ezt az időt a „lelkészüdlőben”!

A lelkes csapat a Kecskeméti Vég Mihály énekkar meghívására válaszolt igennel, és így a két kórus együtt zengette meg az igét: „*A teljes írás Istentől ihletett...*” (Hargita Péter „Sola Scriptura” Meditációjának „csattanója” ez a timóteusi idézet. 2Tim, 3,16)

A számunkra teljesen új énekkari művön kívül foglalkoztunk még egy-egy Vulpius-, Mendelssohn-, Kodály-, Lajtha László-, Vass Lajos és Gárdonyi Zoltán-alkotással is.

Nem véletlen a választás, hisz közös, ez év októberi tervünk megvalósításán fáradozunk a kécskei kar-

naggyal: a Tisza-parti városban és Kecskeméten is, egy-egy koncerten szeretnénk elénekelni a megtanult műveket. Természetesen mond-

hatjuk, hogy a reformáció jegyében, de tudni kell, hogy zenei együttműködésünk nem újkeletű: a tavalyi, Gárdonyi-életműkoncertek

játéka. Nem sorolom, az énekkari naplóban utánaolvashat a műsornak, aki ezt szeretné!

Egy elmondható: Nagyon gazdag Urunk van, aki mindenkinél letett valami „tálcsumot”, amit mindannyiunk javára forgattak a hétvége résztvevői. A bibliai példázatot (Mt 25,14–30) Vass Réka Adrienn lelkipásztor testvérünk „tálalta” élénk a reggeli áhítaton.

A feltámadás-ünnepen pedig Mikesi Károly nyugalmazott lelkipásztor hirdette az ígét Apostolok

tanúskodnak erről többek között.

Tiszakécskén már évek óta, és ez évben különösen is, olyan zenés áhítatsorozatot szervez Dr. Méhes Balázs, amely remekül fémjelzi az ő zenei és egyéb kvalitásait. Ezekből a rendkívüli adottságokból kaphatott ízelítőt minden kórustag a mátrai táborban.

Például az általa vezetett, remek reggeli beéneklések engem – és

nemcsak engem! – egyenesen fellillanyoztak: célravezető „bemelegítések” voltak az énekesek számára, finom és feloldó, rögtönzött humorral fűszerezve!

Volt azonban a hétvégének a zenei mellett spirituális, lelki vonzata is! És ez volt az igazi súlypont!

A csapatépítés csúcspontja talán a szombat esti „Ki mit tud?” volt. Milyen megható volt az alig pár esztendőös kislány éneke, vagy éppen anya és lánya közös fuvola-

Cselekedete 5, 29–32 alapján.

„Csoda-deficites” világunkban tényleg örömhírként zengett a kórusének: Harmadnap Húsvét hajnalán, A kő még sírján sötétlett, de Ő, mint élő kilépett, Alleluja!

Valóban megtapasztalhattuk az fenti ígétet a májusi kórushétvégén! Ha valaki kedvet kapott a gyülekezeti énekkari munkához, akkor sok szeretettel várjuk hétfőnként 5 órakor, a Tóth Endre terembe!

Mátraházi kórushétvége, 2017. május 5-7.

Lenézve a völgybe innen Mátraházán
Véljük, szebbet ennél a Föld nem hord hátán.
Isten ajándékul adta ezt mind nekünk:
Tájat, friss levegőt, madárdalt is velük.

Szakadó esőben érkezvén meg tegnap
Láttunk szivárványt s derült estét aznap.
Mára mosolygott az ég is mind reánk.
Volt is a két kórus nem csak éhes: falánk!

Végre volt sok idő dalolni, játszani,
Testvért meghallgatni, hosszan beszélgetni.
Ki-mit-tudot nézve egymást értékelni,
Isten-dicséretre vígan énekelni.

Megmászni a Kékest – mi sem könnyebb annál!
De le is ülnénk már, Marcsikánk, ha hagynál.
Négy-öt kilométer, semmi az tinektek.
Én már alig bírom – s ti messze elől mentek.

Még jó, hogy Mátyás busza megvárta a népet,
Így lefelé könnyű vágni már jó képet.
Boldog lehet mind, ki itt veri fel sátrát.
Áldja Isten e helyt, hegy-völgyet, a Mátrát!

Szerző **Weiner Zoltán**
Weiner-Legeza Luca

Fotó **Pálóczi Károly**
Söjtöry Szabolcs

Hatodéves teológusok bemutatkozása

A 2017. március 22-én tartott presbiteri gyűlésen mutatkoztak be Weiner Zoltán és Weiner Legeza Luca teológus hallgatók, akik gyülekezetünkben töltik hatodéves gyakorlati idejüket. Az alábbiakban olvashatják a presbitérium előtt elhangzott bemutatkozásukat.

WEINER ZOLTÁN

Áldás, békesség! Nagyon örülünk, hogy itt lehetünk. Hatodévesek vagyunk, azaz még félig az egyetem diákjai, de itt a gyülekezetben igyekszünk mindenre rátekinteni és mindenben részt venni. Weiner Zoltán vagyok, eredetileg Szigetszentmiklósról jövök, ott nőttem fel, ott jártam először gyülekezetbe, ott jártam gimnáziumba, onnan mentem a teológiára, és aztán Pesten is éltünk, majd újra Szigetszentmiklóson és most itt vagyunk. Az én életem úgy alakult, hogy – bár a szüleim nem hívők, nem reformátusok – mégis megkereszteltek az egyik nagypám miatt. Szokták azt mondani lelkészeknek, hogy biztos azért lettél te is lelkész, mert volt a felmenőid között is lelkész. Nálam ez abszolút nem igaz, a családomban nemhogy lelkész, de még egyházhoz tartozó se volt. Viszont ez a keresztség anyukámat arra indította, hogy beírasson hittanórára, és a hittanórán találkozhattam azzal a lelképásztorral, aki számomra egy élő Istent mutatott be. Egy olyan Istent, aki tényleg cselekszik ebben a világban, aki életeket formál át, és akinek jó a közelében lenni. Ez volt az első érintődésem. Nagyon szerettem a gyülekezetemben ifjúsági csoportba járni, aztán pedig a Református Fialatok Szövetségénél találtam lelki közösséget, lelki otthont, ahol Isten szeretetét az emberek között is megéltem, és aztán magával Istennel is találkoztam. Ott tértem meg, ott szántam el magam arra, hogy őt fogom követni, majd néhány évvel később arra is, hogy lelkészként fogom őt szolgálni.

Személyesen még magamról annyit, hogy nagyon szeretek olvasni, nagyon szeretek szá-

WEINER-LEGEZA LUCA

Weiner-Legeza Luca vagyok. Szeretettel köszöntöm a presbitériumot. Örülök, hogy végre eljöttünk ide és megismerkedhetünk. Pomázon születtem, ott is nőttem fel, de igazán meghatározó az életemben, hogy Szentendrére jártam nyolcosztályos református gimnáziumba. Egy olyan életszakaszban kerültem oda 11-12 évesen, amikor nagyon nyitott voltam Istenre. Egy nagyon elkötelezett és mélyen hívő osztályfőnököm volt, akin keresztül Isten személyesen is bemutatkozott, vagy inkább úgy mondanám, hogy rajta keresztül láttam meg először azt, hogy milyen Istennel járni. Ötéves korom óta járok gyülekezetbe, ezért nagyon erős alapom volt ismeretben is, de rajta keresztül kezdett egyre személyesebbé válni a hit. Ennek következtében nekem nagyon fontos a refis gimis múltam, és itt, Kecskeméten is nagyon érdekel és izgalmasnak tartom, hogy saját tapasztalataim mellett most megismerhetek egy másik református intézményt. Kamasz koromban a pályaválasztás környékén ott álltam azzal a kérdéssel, hogy Isten hol is szeretne engem látni. Volt egy hívő közösségem, sokat tudtam növekedni hitben, de Isten elé úgy álltam ezzel a kérdéssel, hogy szívesen megyek bárhová, csak teológiára nem. Aztán valóban úgy gondolom, hogy Isten vezetése volt az, hogy végül pszichológiát kezdtem el tanulni az egyetemen. Szereztem egy alapfokú diplomát, és eközben kezdett el Isten abban formálni, hogy egy másik utat gondol nekem. A másik egyetem is fontos volt számomra, de végül is abban erősödtem meg, hogy Isten engem is teológiára hív.

mítógépekkel foglalkozni. Informatika, fizika, matematika szakos voltam, és ilyen pályára készültem mielőtt Isten elhívott valami egészen másra. Szeretek sportolni: úszni, focizni, régebben vívtam is. Egy kicsit introvertált ember vagyok. Ez sokszor nem látszik, de már többször tapasztaltam, hogyha nagyon sokat kell emberek között lennem, akkor egy idő után nagyon vágyom a magányra. Nagyon szeretek elmenni sétálni, vagy leülni egy csendes sarokban és ott lenni. Még röviden hitvallásként annyit szeretnék elmondani, amit én megélttem Istenből: én hiszem, hogy ő tényleg van, tényleg munkálkodik ebben a világban, hogy az ő kezében van az életünk. És hiszem azt, hogy Jézus az egyetlen út, és hiszem azt, hogy nemcsak a vágyam, hanem elhívásom is az, hogy minél több emberrel ismertessem meg őt. Ezt a szolgálatot eddig főleg fiatalok körében végeztem, de hiszem, hogy minden ember felé hív engem Isten.

Lucával majdnem két éve vagyunk házasok. A teológián ismerkedtünk össze, ott házasodtunk meg.

Nekem csak annyi jutott eszembe, hogy most három hete vagyunk itt, és nagyon-nagyon köszönjük mindnyájuknak azt a szeretetteljes fogadtatást, amiben részünk volt. Sok segítséget kaptunk a lelkészek, a gyülekezet részéről, és ezt nagyon köszönjük.

Kamasz korom óta nagyon fontos nekem az ige, a bibliakör, és nagyon sokszor szólított meg engem Isten ezen keresztül, úgyhogy bár voltak küzdelmek, de nagyon hálás vagyok azért, hogy Isten végül is megtört annyira, hogy engedjek az ő hívásának.

Zolival ott ismerkedtünk meg, ahogy ő is mondta. Két éve összeházasodtunk, és most lelkész házaspárként is keressük azt az utat, amit Isten nekünk szánt és azt a szolgálatot, amit együtt is elvégezhetünk az országáért. Az én érdeklődési területem alapvetően a lelki gondozás, a felnőtt csoportok működése, az abban való szolgálat és részvétel, illetve nagyon szeretem a szervezési feladatokat is. Szabadidőmben pedig nagyon szeretem a zenét, nagyon szeretek énekelni, én is sokat olvasok. Biciklizni is nagyon szerettem, de Budapest erre nem volt túl alkalmas hely. Remélem, hogy Kecskeméten újra rá fogok kapni erre a hobbimra, hiszen minden adott hozzá.

Köszönjük szépen.

Megújult templomi textilek

Virágvasárnap a templomba belépő gyülekezeti tagokat a lelkész-bejáróban új szőnyeg, falvédő és terítő fogadta, a templomtérben pedig új függöny, úrasztali terítő és szószékkárpit.

A *Szőlőskert* tavalyi második számában már volt szó a textilek megújításáról, a terv azonban még 2013-ban fogalmazódott meg. Az

első adományok is abban az évben érkeztek erre a célra. A megvalósításhoz egy kis munkacsoport alakult. Kezdetben dr. Kodácsy Jánosné is részt vett a közös gondolkodásban, de elköltözött, így hárman maradtunk: Vargáné Szatmári Judit, Simonné Bakó Mária és jómagam. Hosszú út vezetett az ötlettől a megvalósulásig: sok-sok keresés,

hogyan megtaláljuk a megfelelő színt, alkalmas anyagot s az ezzel és a templom belsejével összhangban lévő szőnyeget. Végül a most látható, erős kárpitanyagra esett a választás, amely szépen harmonizál a szószék díszítésével, de akár az orgonával is.

Az internet segítségével találtuk meg a győri Insula Lutherana var-

rodáját, az „evangélikus varrodát”, és ott Farkas Lászlónét, aki Némethné Guba Ibolya közreműködésével számos evangélikus, katolikus templomi textíliát (oltárterítőt, miseruhát, stb.) készített már, de pl. a győri református templom jelenlegi bordó, bársony terítője is az ő kezük munkáját dicséri.

Ezzel párhuzamosan kerestük a hímzésmintát. Mivel a templom maga a 17. században épült, arra gondoltunk, hogy már csak emiatt is jól illene ide az úrihímzés, ami a 16-17. században született meg és teljesedett ki, mint keleti és nyugati stíluselemeket egyesítő és a magyar ízlésre átalakító önálló magyar stílus. Egyik érdekessége, hogy nagyon széles körben terjedt el. Megjelent egyházi öltözékeken és egyéb egyházi textíliákon. Ugyanakkor jelen volt a főnemesi, kismemesi, sőt a polgári családok mindennapi életét kísérő textíliákon is: világi díszöltözékeken, ünnepi alkalmakra készült darabokon: menyasszonykelengyén, ravatalra varrt és hímzett párnákon, lepedőkön; egyszerű, hétköznapi paplanokon, párnahajakon, abroszokon, szuperlátokon (a függönyöket, elsősorban a mennyezetes ágyak függönyeit nevezték így) és még hosszasan lehetne sorolni.

Az a minta, amely végül a mi úrasztali terítőnkre is rákerült, eredetileg egy 17. század közepén,

Erdélyben készült nyeregtakarót díszít. V. Ember Mária *Úrihímzés* című könyvében bukkantunk rá, amely bemutatja a Magyar Nemzeti Múzeum ilyen jellegű gyűjteményét. Az úrihímzés jellegzetes mintáit találjuk meg rajta: négyzet alakba komponált, átlós irányba tartó, ötágú virágtő főágán szegfű, ehhez képest szimmetrikusan elhelyezve két oldalágon kinyílt gránátalma, a két alsó, csigásan kanyarodó ágon kis tulipánnal koronázott, fogazott szélű, nagy gránátalma. Valószínűleg egy az európai reneszánsz stílust jól ismerő, de azt magyar tartalommal megtölteni tudó hímzőmester munkája.

Akkoriban az úrihímzéshez arany, ezüst és színes selyemfonalakat és aranyból, ezüsből vagy aranyozott ezüsből húzott drótszálat, úgynevezett skófiomot használtak, és mintegy 25 féle öltésvariációt. A nagyobb, zárt felületeket különböző színek alkalmazásával, ill. különböző öltésekkel osztották meg.

Úrasztali terítőnk mintája régi, de a hímzőcérna és az alkalmazott technika igazodik a mai lehetőségekhez. A hímzés géppel történt (az anyag vastagsága nem is engedte volna a kézi hímzést), a nagyobb felületek „rátétellel” vannak kialakítva csakúgy, mint a falvédőn és a függöny drapériáján lévő ige betűi. „Békesség néktek!” – Jézus köszöntötte így a tanítványait, s

ezt a köszöntést olvashatjuk az új textileken. Mi lehet több az ember számára, mint az a békesség, amelyet ő tud adni nekünk?

Jó ránézni az így megújult templombelsőre.

A költségek legnagyobb részét, 832 104 forintot, a szőnyeg ára tette ki, ami nem is csoda, hiszen nagy felületet kellett beborítani. A szőnyeg lerakása Székely János munkája, a munkadíjat egy jókedvű adakozó fedezte. A kárpitanyag és a különböző zsinórok, rojtok összesen 179 231 forintba kerültek, a varrás és a hímzés pedig további 160 000 forintba. A szószerk kárpitozását Kajdácsi Zsolt kárpitos díjmentesen végezte el. A lebonyolítás, szállítás költségei szintén nem a gyülekezetet terheltek.

Nem csak a költség volt jelentős. Az erre a célra meghirdetett közadakozás nyitott szívekre talált, sok-sok gyülekezeti tagunk anyagilag is támogatta az ügyet, és összesen 862 220 forint érkezett be a pénztárba.

Nem „csupán” szép, új textileket láthatunk, de bennük az összefogás, a közös áldozatvállalás gyümölcset is. Istennek tartozunk hálával, hogy mindez megtörténhetett, ugyanakkor köszönet jár mindenkinek, aki a munkájával, adományával, imádságával támogatta a terv megvalósulását.

ALPHA-sorozaton vettem részt

...DE MI IS AZ AZ ALPHA?

Az Alpha egy gyakorlati útikalauz a keresztény hit alapjainak megismeréséhez. Ideális mindazok számára, akik hiteles forrásból akarnak többet tudni a keresztény hitről és azoknak, akiket csupán az érdekel, hogy milyen valódi tanításai vannak a kereszténységnek.

A sorozat hetenkénti összejövetel keretében kötetlen étkezést, előadást és kiscsoportos beszélgetést foglal magában; a keresztény hit alapjait felölelő 15 előadásból és egy csendes hétvégéből áll, melyekre tíz hét alatt kerül sor. A sorozatot minden alkalommal egy ünnepi vacsora zárja le, amely során a résztvevők nyomban meghívhatják barátait, ismerőseiket a következő 10 hetes periódusra.

Néhány gondolat a legutóbbi sorozat résztvevőitől az alábbi kérdések alapján:

MIT JELENTETT SZÁMOMRA AZ ALPHA-SOROZAT?

MIÉRT AJÁNLOM MÁSOKNAK IS A SOROZATOT?

„Egy kellemes, kedves csoporttal tölthettem el a csütörtöki estétet, új információkat kaptam Jézus szeretetéről. Ezért ajánlom másoknak is, hogy vegyenek részt egy ilyen sorozatban.”

BEREKSZÁSZI JÓZSEFNÉ MARIKA

„Számomra az ALPHA valaminek a kezdetét jelentette...egy közösséghez való tartozás kezdetét! Betekintést nyertem Isten világába...és világossá vált számomra, hogy ez az egyetlen helyes út, melyen járhatok!

Azért ajánlanám másoknak, mert amellett, hogy kapcsolatba kerültem Istennel...számos kedves, barátságos emberrel ismerkedtem meg, és nagyon jó dolog egy közösséghez tartozni...ezután nem volt kérdés, hogy folytatni szeretném a hitben való növekedést!”

RITTERNÉ KURIS ÉVA

„Mit jelentett számomra az Alpha? A Szentlélek (újra)felfedezését.

Bővebben: hogy láthattam őt munkálkodni. A kurzus nagyon jó, élvezetes és alapos összefoglalót ad a keresztyén hit alapjairól. Az előadó ráirányította a figyelmemet arra is, hogy a Biblia egyébként mennyit beszél csodás gyógyulásokról és a Szentlélekkel való betöltekezésről. Nagyon élveztem az éneklést, nekem ez mindig segít megélnem Isten jelenlétét.”

WEINER ZOLTÁN

„Számomra megnyugvást és eddigi életem megerősítését jelentette, igaz testvéri és baráti közösségben.”

KONTRA PÉTER

„Egyrészt megértettem, hogy mi az, ami még szükséges az életemben, ahhoz hogy keresztyénként éljek. Örültem, hogy hasonló gondolkodású emberek között lehettem. Olyan helyen, ahol fontos a szeretet, és ez az, ami hiányzik a mai világból. Feltöltődés volt számomra. Keresem a lehetőségeket a folytatásra.”

KRISTÓFNÉ MOLNÁR ANITA

„Sub pondere crescit palma. A munkahelyi és családi feladatok mellett részt venni szervezőként a sorozaton.”

BALÁZS ATTILA

„Számomra az Alpha-sorozat első sorban Jézus iránt érzett szeretetemet erősítette, ugyanakkor az Istenbe vetett hit fontosságát jelentette, s ezért ajánlom s már ajánlottam az Alpha-sorozatot.”

TANÁCS ISTVÁNNÉ

„Az Alpha-sorozat számomra lehetőség volt hét közben is csendességben és fókuszáltan figyelni a hitre, Istenre, mindezt közösségben, melynek zárultával további közösségek nyíltak meg előttem.”

„Az ALPHA olyan hely, ahol megtudhatod, mi az élet értelme, és hogy mások mit gondolnak erről.”

BALÁZSNÉ RIDEG ERIKA

„Számomra az Alpha-sorozat azért volt hasznos, mert találkozhattam és beszélgethettem más emberekkel. És ezek a beszélgetések sok esetben mélyenszántó gondolatokat juttattak a felszínre. Jó, hogy többet tudhatok másokról, mert így már másként gondolok rájuk, mint esetleg felszínes tudás és információk alapján. Olyan ez, mint amikor a testvérek beszélgetnek. Közelebb kerülnek egymáshoz, ha megosztják egymással örömeiket és bánatukat.”

MIKESI TIBOR

„Az Alphát azért ajánlom másoknak, mert 0-ról képes megváltoztatni az ember életét, de hívó embereknek is tökéletes közösségben megerősíteni a hitüket, illetve segíteni az érdeklődőket.”

RITTER LÁSZLÓ

„Nekem azért volt érdekes, mert a hitemet, a vallásomat több szempontból közelíthettem meg, vizsgálhattam meg! és érdekes eredményre jutottam ... van mit fejlődnöm ...”

SERES P. IMRE

„Az előadások mind meghatóak és elgondolkodtatóak voltak. Az alkalmak során válaszokat kaptam a saját kérdéseimre, és úgy érzem, hogy barátokat is szereztem. Az alkalmak mindig vidáman teltek, tetszettek a vacsora utáni közös éneklések (a hasamban lévő kislányom mindig rugdosott, mikor énekelünk, ő is élvezte). Remélem, lesz még alkalom és én is el tudok menni ezekre az alkalmakra.”

BÓDINÉ UJLAKY ZSANETT

„Ebben a közösségben gátlások nélkül beszélgethetünk keresztyén vallásról, Jézusról, előremutató szerepükről a saját életünkben.”

BALÁZS ATTILA

Isten tisztelete Petőfivárosban

A petőfivárosi gyülekezeti közösséget kicsiny, de annál lelkesebb és szorgalmasabb gyülekezeti tagok alkotják, mindenki megtalálja a maga feladatát. Közös istentiszteleteink szervezett megélése alapvetően két alkalom köré csoportosul.

Az egyik a heti rendszerességű vasárnapi istentisztelet, mely fél 10-

kor kezdődik az SOS Gyermekfalu közösségi termében. Egy-egy alkalommal átlagosan 15-20-an gyűlünk össze, hogy Isten üzenetét hallgassuk. A vasárnapi istentiszteletekkel párhuzamosan gyermekistentiszteletet is tartunk, ahol 4-5, esetenként 8-10 gyermek hallgatja a nekik szóló igei üzenetet. A gyermekeknek tartott alkalmakon három

petőfivárosi gyülekezeti tagunk szolgál felváltva.

A másik rendszeres alkalmunk a havonta tartott házi bibliaóra. Minden hónap második keddjén, 18 órai kezdettel egy-egy petőfivárosi gyülekezeti tagunknál gyűlünk össze, szintén 15-20-an. Ilyenkor kötetlenebb módon, az ígéről beszélgetve éljük meg közösségben

Isten tiszteletét. Minden alkalom szeretetvendégséggel zárul, amire az asszony testvérek készítenek különféle finomságokat.

A gyülekezet azonban nem csupán ezeken a „hagyományos” alkalmakon éli meg Isten tiszteletét, számos más módon is kifejezi hálóját. Jómagam 2016 októbere óta szolgálók lelkipásztorként ebben a közösségben, így az azóta eltelt időszak több ilyen eseményről számolhatok be.

A kicsiny közösség régi vágya volt, hogy legyen saját szintetizátora. Az adományoknak köszönhetően, melyhez az egyházközség is hozzájárult, adventben már az új hangszer kíséretével szólalhattak meg énekeink.

Szintén adventben gyülekezünk teológusa, Szabó Szonja évfolyama, valamint évfolyamvezető tanára Dr. Németh Dávid szolgált az egyik vasárnap.

Karácsonykor egy-egy kisebb ajándékkal tudtuk azt a 19 gyermeket megajándékozni, akik az év folyamán ellátogattak az istentiszteletekre.

Januárban, csatlakozva az ökumenikus alkalmakhoz, a mi közösségünkben azon tagjaink is vállaltak szolgálatot, akik katolikusként járnak a gyülekezetbe.

Március közepén az Univer Tánczos Péter Népzenei Egyesület tagjai jöttek el közénk, és az istentiszteletet követően néhány énekkel örvendeztettek meg bennünket.

A húsvéti időszakot is számos eseménnyel megáldotta az Úr. Nagypénteken gyermek-istentisztelet tarthattunk, mely alkalomra az SOS Gyermekfaluban lakó gyermekeket hívogattuk. Nagy örömünkre közel harmincan el is jöttek a játékos, de mégis komoly üzenetet hordozó eseményre.

Húsvétvasárnap, szintén a gyülekezet adományainak köszönhe-

tően, restaurált úrvacsorai edényekből élhattünk az úrvacsorával.

A fent említett események mindegyike a gyülekezet tagjainak szolgálatával és áldozatkész adományaiknak köszönhetően valósult meg. Mindezért Istennek legyen hála!

Fontosnak tartjuk azonban azt is, hogy ne csupán a múlt eseményeiért legyünk hálásak, hanem a jövőre is reménységgel tekintsünk. Lelekipásztorként – mivel csupán fél éve vagyok szolgálója a közösségnek – egyelőre elsőrendű feladatomnak

a gyülekezeti tagok látogatását, egymás kölcsönös megismerését és szolgálatokba bevonását tekintem. A jövőben, laikus szolgálóimmal egyetemben, még több figyelmet szeretnénk szentelni a faluban lakó gyermekekre, hogy ők is megismerhessék az Urat. Fontosnak tartjuk azt is, hogy felkeressük azokat a petőfivárosi reformátusokat is, akik nem járnak gyülekezetbe, hogy hívogassuk közösségünkbe.

Alkalmainkra mindenkit szeretettel várunk!

Szerző T. Kabai Virág
Hodánics Tamás

Fotó Hodánics Tamás
T. Kabai Virág

Voelkertelepi imaház

Gyülekezetünk legkisebb és legrégebb óta működő imaháza a Vacsi közben a Fenyves utcában található.

Gyülekezetünk vasárnapi istentiszteleteinek sora itt kezdődik. Reggel fél kilenckor már felzendül a reggeli ének kezdősora, és a maroknyi hűséges gyülekezeti tag Isten dicsőítésével kezdi a napot. Hosszú évekig az az érzésünk támadhatott, mintha a múlt század elejére csöppentünk volna vissza, amikor az imaházhoz bokáig sárosan, aszfalt nélküli utcákon át érhattünk csak el. Közben újra és újra felmerült annak a gondolata, hogy ez a hely nem alkalmas a mai kornak megfelelő gyülekezeti alkalmak tartására. Mintha már ebben a formában nem lenne jövője.

Azonban ez a közösség megújulni akaró, gondoskodó szeretete lendületet adott ennek a helynek. Az elmúlt hónapokban megújult imaházunk és környéke. Frissen festett falak, barátságos környezet fogadja a testvéreket hétről hétre. Szalai Erzsébet személyében új gondnokot is kapott a kis imaház. Az ő keze nyomán megszépült, Isten tiszteletéhez méltó módon rendezetté vált az épület külseje és belseje egyaránt. Tavaly télen aszfalt is került az útra. Azóta könnyebben megközelíthető a helyszín.

Szertetettel várunk minden kedves testvérünket, látogassanak el hozzánk egyik vasárnapon!

970 LÉPÉSRE AZ IMAHÁZ

Amikor vasárnap a templomban még javában tart a 9:00 órai istentisztelet, én már hazafelé jövök a voelkertelepi imaházból. A város legkorábban kezdődő református istentisztelete fél kilenctől várja a gyülekezeti tagokat. Egyesek számára talán korainak tűnik ez az időpont, de az imaházba járók véleménye szerint pont jó, mivel így a gyülekezeti közösség után még kényelmesen marad idő arra, hogy találkozzanak a családdal, elkészüljenek az ebéddel, vagy részt vegyenek más programokon is. Ahogy az istentisztelet időpontja, úgy a helyszíne is különleges. A Fenyves utca nincs szem előtt, sok letérő, kanyar és pici ház rejt el szem elől az imaházat. Ma már szép, térköves és aszfaltos út vezet oda, de sokáig a pici házak közt kanyargó, homokkal borított, gödrös, szűk utcák hangulata skanzenszerűen idézte fel a régi Kecskemétet.

Én már tíz éve szolgálók a gyülekezetben. Első feladatként 2007-ben Szabó Gábor esperes úr a Vacsi közti imaházba irányított, hogy én váltsam Temesvári Imre lelkipásztort. Később igazgatói feladataim miatt néhány évre Ritter Nándor vette át tőlem a körzetet, majd 2016-ban ismét én kerültem vissza a Vacsi közbe. Bizonyos szempontból szinte semmi nem változott

ott az évek alatt – ezzel a legjobb értelemben jellemezve a helyi gyülekezetet – mert mindig családias, szeretetteljes, hitben elkötelezett közösség várja a visszatérőket vagy az először odalátogatókat. A kis gyülekezet tagjai jól ismerik egymást, számontartják a megosztható örömeiket, imádságban hordozzák a nehézségeket. Van olyan voelkertelepi, aki szinte minden vasárnap biztosan ott van az imaházban, nélküle hiányosnak tűnik az istentiszteletet. Ma már a körzeti házi bibliaórákat is több helyszínen tartjuk, mindig más-más vállalja a házigazda szerepet. Hálások vagyunk azért, mert az imaházat frissen festve, tisztán, rendezetten találjuk, köszönhetően az új gondnokunknak is, aki odafigyel a rendre, tisztaságra. A közösség nemcsak az ingatlan berendezésében újul meg, hanem tagságában is. Örömmel fogadjuk a környéken lakókat vagy távolabbról bejárókat. A régi tagok közül sajnos már sokan hiányoznak a közösségből, akikre mindig hálásan emlékezünk vissza. Hiányzik Khin Józsefné Erzsike néni, aki minden vasárnap ott volt a gyülekezetben, és ha valamikor nem jött, akkor annak biztosan nagy oka volt. Hosszú évekip nála és családjánál tartottuk a körzeti bibliaóráit is. Dr. Csatári

Bálint bácsi egészségi állapota miatt már nem tud vasárnaponként velünk tartani az imaházban, de a mai napig is tudja, hogy az hány lépésre van a lakásától. Ő például úgy jött el minden istentiszteletre, hogy meggyöngült látása miatt segítségképpen számolta a megtett lépéseket a házuktól az első útkereszteződésig, onnan tovább a következő átkelőig, egészen az imaházban a megszokott székig. Neki 970 lépést kellett megtennie az istentisztelethez. Hiányzik nekünk Balanyi Mihály bácsi is, aki szintén törzstagja volt a közösségnek, és feleségével több berendezési tárgyat adományozott a gyülekezetnek. Ő kezdeményezte, hogy az imaházunk belső terében legyen írva az **Ora et labora!** vagyis **Imádkozz és dolgozz!** biztatás. A Debreceni Református Kollégium szép jelmondatának hasonlatosságára vett idézet minket is ösztönöz arra, hogy az Úrral való szoros kapcsolatban és erős szövetségben éljük életünket, hogy a tőle kapott célok megvalósításán szorgalmasan fáradozzunk.

„Mindaddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7,12)

Istenünknek hálásan köszönjük meg megtartó kegyelmét, a voelkertelepiek életét és hitét segítő áldásait

Időutazás a kálvinista Rómába

KONFIRMANDUS KIRÁNDULÁS

A busz péntek délután indult a Katona József Színház elől. Népes csapat volt: hetedik és nyolcadik osztályosok a város minden részéről; néhányan osztálytársak, néhányan a korábbi kirándulásokon ismerkedtek meg; volt, aki senkit sem ismert. Lelkészek, hitoktatók és természetesen a buszsofőr. A „táborhangulat” hamar, már az odafele úton elkezdett kialakulni. Volt, aki beszélgetett; volt, aki énekelt; volt, aki a virtuális világba merült.

Érkezésünk után megvacsoráztunk, és hogy testsúlyunkat és egészségünket megőrizzük, elmentünk a kunhegyesi sportcsarnokba focizni. A foci amellet, hogy élvezetes és egészséges testmozgás, kiváló nevelő is: tanít az együttműködésre, a csapatjátékra, az önuralomra – az életre. A péntek estét játékokkal, ismerkedéssel töltöttük.

A szállásunk a kunhegyesi Siloám Gyógyászati és Konferenciaközpontban volt. A rossz időnek hála (!) a faházak helyett szállodai

körülmények között aludhattunk. Mármint a lányok. A kb. 15 fiú az egyik társalgóban alkotott tömegszállást, így a táborhangulat tovább fokozódott.

Másnap Debrecenbe utaztunk, hogy megnézzük a református nagytemplomot és a teológiát. A templom tornyából – az erős szél mellett – fantasztikus kilátás nyílt a város egészére. Sajnos a templom két harangja közül csak az apróbat, az alig kéttonnásat tudtuk megnézni. A teológia épületében egy kiállítást és a könyvtárat tekintettük meg.

A délutánt a Tisza-tavi Ökocentrumban töltöttük az éjszakai erdő és az óriásakvárium (vagy: „édesvízi tropicarium”) megnézésével, vízitúrával és 3D mozizással. Az este ismét focizással telt.

A hétféle lelki részét egyrészt Kuti József biztosította, aki pénteken arról beszélt, hogy mit jelentett egykor, és mit jelent ma a hitvallás fogalma; szombaton

pedig az elmúlt század (főleg az irodalom területéről) híres reformátusai közül sorolt fel és mutatott be néhányat, majd kérdezte vissza őket egy rövid kvízzjáték keretében. Noha csak „ízlelőt” kaptunk, így is több mint 10 emberről volt szó. Magyar kultúránkat keresztül-kasul átszövik a reformátusok.

Másrészt én tartottam szombat reggel egy áhítatot az Ef 2,1-10 alapján, ahol azt mondtam el a fiataloknak, hogy az a változás, amiről Pál beszél, Isten kegyelméből (és egyedül abból) számukra is elérhető valóság. Vasárnap reggel pedig egy kis ízelítőt kaptak a gyülekezetben és az ifjúsági szervezetek által országsszerte folyó ifjúsági munkáról és meghívást a különböző ifjúsági csoportokba, programokra, nyári táborokra. (Lásd: alább!)

Vasárnap délelőtt a debreceni templommal méretében vetekedő kunhegyesi templomban voltunk istentiszteleten, majd egy rövid vá-

rosnézés után indultunk és érkez-
tünk épségben haza, Kecskemétre.

Hálásak vagyunk Istennek a ki-
rándulásért és azokért az áldáso-

kért, amiket tőle ott kaptunk. Az
az imádságunk, hogy minden fiatal,
aki ezen részt vett (és minden fia-
tal, aki nem), jusson el Jézus Krisz-

tus személyes, életüket átformáló
megismerésére. Áldott és valóban
lelkileg is tartalmas konfirmációt
kívánunk nekik!

Riporter Szöllősi Adél
Riportalany Keresztesi Zita

Fotó: Horváth Tekla
Vincze Árpád

😊 A kONfirmációs 7-V-ge

A Kecskeméti Református Gimnázium 8.a osztálya konfirmációs hétvégén vett részt az Emmaus házban május 12-13-án. Ez az interjú egy résztvevő szemszögét mutatja be.

Mesélj picit az indulásról!

Péntek kora reggel a kecskemé-
ti vasútállomáson gyülekezett
a díszes társaságunk, ki-ki a
maga csomagjával.

*Ha már a csomagról van szó, mi az,
ami egy ilyen hétvégére szükséges?*

Volt, aki egy fogkefével és egy
váltás alsóneművel indult, de
akadt, aki a napi négy váltás
pólóval számolt. Olyan is akadt,

aki csak a kötelező Bibliát és
énekeskönyvet hozta.

És mennyi idő volt az út?

Egy rövid vonatút után Nyár-
lőrincen szálltunk le, és egy
kis séta után megérkeztünk az
Emmaus házba.

Mesélnél a programokról?

A szobák elfoglalása után rövid
szabadidő következett. Az első
foglalkozást Laczay tanár úr

vezette fel. Néhány refis veze-
tésével kisebb csoportokban
csapatépítő foglalkozáson vet-
tünk részt. Ezek a foglalkozások
rámutattak a reformátori alapel-
vekre, azaz a „solákra”. Ebéd után
négyfős csapatokban egymás
ellen versenyeztünk mindenféle
sportos, szabadterei játékokban.
Délután megérkeztek a városi
konfirmandusok, akik közül
már sokakat ismertünk. Késő

délután ismét csoportokban, immár a városi hittanosokkal kibővülve, Kálvin nyomába indultunk. Ezen az úton Fodorné Abronczy Margit volt az „idegenvezetőnk”. Kis szabadidő után megvacsoráztunk, és kezdetét vette a késő esti program, ahol többek között Hankóczy Gergő tábori lelkész bizonyágtételét hallgathattuk meg, majd sütsizünet után Szabó Ica néni fia, Viktor számolt be a Logos Hope nevű keresztyén hajón töltött idejéről. Az ő előadása után tértünk nyugovóra.

Nem volt semmi balhé éjszaka?

Kis beszélgetés és egy szülőnapos felköszöntése után lassan, és hát az ilyenkor szokásos nehézségek leküzdése árán ki korábban, ki később, de csak elaludtunk. Reggel természetesen fáradtsággal ébredtünk.

És a szombati program?

Reggeli után Fodor Attila és Balázs Attila tettek bizonyágot. Ezek után a gyülekezeti nap megnyitója következett, a nyitóáhitatba mi is bekapcsolódtunk. Ezután egy csoportfoglalkozás következett, miután, aki akart, hazamehetett, de volt, aki maradt egy kiadós ebédre.

Sokan maradtak?

Kicsit többen, mint a fél társaság, a legtöbbszörhöz kijött a család-

dunk, így gyakorlatilag családi nappá alakult ez a délután.

Mikorra lett vége a programnak?

Három óra környékén szinte mindenki hazament, akinek nem volt itt a családja, azt a többiek kísérették egy fuvarral, így mindenki hazajutott.

Kik kísérték benneteket ezen a hétvégén?

A hittantanárunk, Vincze Árpád tanár úr, a városi hittantanárok, illetve egy fiatal lelkész házaspár, Weiner Luca és Zoli, akik nagy segítséget nyújtottak a hétféje folyamán. Jó volt, hogy a konfirmandusokon kívül volt, aki korban közelebb állt hozzánk, ez segített az ellazulásban.

Az étkezésekről keveset beszéltél. Milyen volt a reggeli, az ebéd, a vacsora?

Finom volt, az Emmaus ebédlőjében ettünk, volt, aki egy adagot, volt, aki hatot. Ettünk karalábélevest, rántott húst rizzsel és kovászos uborkával, spagettit, reggel pedig svédasztalos étkezés volt.

Összegezve mindenki jól érezte magát, ugye?

Persze, mindenkinek remekül telt a hétféje, bármikor bevállalunk még egy ilyen kirándulást.

Konfirmáció: szublimáció helyett animáció

Az első keresztyén gyülekezetet sokféleképpen lehet jellemezni, az egyik fontos sajátosságuk a szoros testvéri közösség megélése volt. A napi igeolvasásunk során pünkösöd előtt az Apostolok cselekedeteiről írott könyvben láthatjuk az első keresztyén nemzedék életét, melyet Lukács így foglal össze *„Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.”* (ApCsel 2,42)

A konfirmációra készülés során több szempontra kell figyelniük: megtanítani református hitünk alapigazságait; ugyanakkor ez mégse maradjon személytelen ismeret-

szerzés, hanem váljék személyes hitvallássá is; a konfirmáció napjához közeledve az is egyre nagyobb hangsúlyt kap, hogy minden szép és ékes rendben történjék a vizsgán és az ünnepi istentiszteleten. Mindezekkel együtt azonban van egy nagyon fontos vágyunk a felkészülési – felkészítési folyamatban, a KÖZÖSSÉGÉ válás csodájának a megtapasztalása. A jól ismert szójátékkal élve: közösséggé lesz-e a konfirmandus csoport vagy csak közönség marad.

A két szó között csupán egy betű a különbség: s vagy n. De a két szó két világot jelöl. A közösség: teremt. A közönség: fogyaszt. Az

egyik élményeket teremt, a másik élményeket fogyaszt. A keresztség értékteremtő. A modern társadalom fogyasztói társadalom.

Az idei esztendőben a város számos állami iskolájába járó közel 900 hittanos közül 30 nyolcadik osztályos fiatal tesz fogadalmat. Annak érdekében, hogy ez a sok helyről érkező konfirmálni akaró gyermek közösséggé formálódjék, két tanévet (7-8. osztály) átívelő sorozatot állítottunk össze, mely sokat segített abban, hogy közösségként érkezzünk meg a konfirmáció küszöbéhez. Ennek eseményeit az idei tanév vonatkozásában az alábbi táblázat foglalja össze:

A VÁROSI ISKOLÁKBAN 7-8. OSZTÁLYBAN TANULÓ DIÁKOK KONFIRMÁCIÓRA TÖRTÉNŐ FELKÉSZÍTÉSÉNEK ELEMEI

A 2016-2017. tanévben

SSZÁM	PROGRAM DÁTUMA	ESEMÉNY MEGNEVEZÉSE	MEGJEGYZÉS
1	2016.09.01– 2017.06.15.	Iskolai órarendbe iktatott heti 1 hittanóra	református hittanoktatók és lelkészek végzik
2	2016.10.15. (7.30-16.00)	Csendesnap az Emmaus házban <i>Lélek gyűmölcssei</i> címmel	interaktív program
3	2016.11.26. (14.00-18.00)	Adventváró családos délután	hittanoktatók és a REFISZ vezetésével a Mátyás Király Általános Iskolában
4	2017.02.05. (11.00-15.00)	Családi istentisztelet a református templomban és játékos program a gyülekezeti központban	lelkészek és hittanoktatók vezetésével (a program része a közösen elfogyasztott ebéd is)
5	2017.04.08. (8.00-17.00)	Virágszombati Egyházmegyei Ifjúsági Találkozó	A Bács-Kiskunsági Református Egyházmegye szervezi
6	2017.04.21-23. (péntek-vasárnap)	Időutazás a kálvinista Rómába	háromnapos tanulmányi kirándulás Debrecenbe és környékére
7	2017.05.12-13. (péntek-szombat)	Gyülekezeti nap az Emmaus házban	lelkészek, hittanoktatók és a REFISZ vezetésével megvalósuló program
8	2017.07.03-07. (hétfő-péntek)	Fülöpháza (Papp-tanya) nyári tábor	lelkészek és hittanoktatók vezetésével megvalósuló nyári program
9	2017.07.10-14. (hétfő-péntek)	Emmausi nyári tábor	lelkészek és hittanoktatók vezetésével megvalósuló nyári program
10	2017.07. 03-14.	Széchenyivárosi napközis tábor	gyülekezeti tagok, hitoktatók és lelkészek vezetik

Mindez azonban még kevés ahhoz, hogy igazi keresztyén közösséggé legyen a konfirmandusok serege.

Egyrészt szükséges imádságban hordoznunk a konfirmációra készülő fiataljainkat, hogy Isten Szentlelke formálja a szívüket, és ébresszen vágyat bennük az egymással és a gyülekezettel való kapcsolattartásra. Ez egy spirituális folyamat, mely rejtve van előttünk, de hiszem, hogy Isten szándékával egyezően cselekszünk, amikor ezért könyörgünk.

Másrészt gyülekezeti közösségünknek is formálódnia kell, hogy krisztusi lelkülettel fogadjuk be és vegyük körül konfirmáló fiataljainkat. Ha a lelki otthon melegét nem tudjuk biztosítani, konfirmáltjaink, mint a kámfor eltűnnek (szublimálnak), de ha Krisztus szeretetével várjuk őket (és nem csak szavak szintjén) meggyökerezhetnek, megmaradhatnak, sőt tovább erősödhetnek gyülekezetünkben.

A rajzfilmek világából ismert az

animáció szó, de turisztika szakki-fejezéssé is lett az utóbbi időben. A latin eredetű szó jelentése: életet önteni, ill. megeleveníteni, ami a mai értelemben egy közösség, illetve tagjainak aktivizálását, lelkesítését jelenti valamilyen tevékenységre. Bárcsak a konfirmáció ünnepi eseményén Isten Szentlelke, mint egy animátor, megelevenítené egész gyülekezetünket!

Szerző Horváth Tekla Viktória

Fotó Telekes Tamás

Bizonyágtétel

Ötödikes voltam, amikor egy beszélgetés során merültek fel bennem kérdések Istennel kapcsolatban. Egy barátnőmmel skype-on beszélgettünk, és kölcsönösen megosztottuk életünk történetét. Én kezdtem. Nem volt valami érdekes történetem kis ötödikesként, ahogy neki se az elején. A mesélés közepén került szóba édesanyja, aki akkor rákos volt. A lány később tudta meg, hogy milyen betegsége

van az anyukájának, és hatalmas sokként érte őt. Azt hitte, hogy elveszíti a szeretett szülőjét, és iszonyatos mélységeket élt át, az öngyilkosság kérdése is foglalkoztatta. Ekkor döbbsentem rá, hogy a számomra fontos személyek elveszithetők, ami engem rettenetesen megijesztett. Ugyanakkor példaértékűvé lett számomra, ahogy ő kitartott ebben az élethelyzetben Isten mellett.

Ez a barátság a mai napig tart, és ez a barátság indított el az Istennel való kapcsolatban.

Így utólag visszagondolva érdekes felismerni, hogy egyszerű embereket használ Isten, hogy megszólítson bennünket.

Az elején felszínes volt a kapcsolat Istennel, csak alkalmanként imádkoztam.

Hetedikben nagyobb változást hoztak életembe az ifi órák. Jó

volt olyan közösségbe kerülni, ahol nyíltan beszéltünk Istenről és az étellel kapcsolatos kérdésekről, mindemellett énekeltünk, játszottunk, és egyszerűen jól éreztük magunkat. Olyan kérdéseket is megbeszéltünk, amelyekről egy átlag tinédzser soha nem beszélne otthon a szüleivel.

Egy alkalom megmaradt a fejemben. A *Lecsó* című mesefilmet néztük, és annak az üzenetén gondolkoztunk. Számomra a film arról szól, hogy egy tehetséges személy a kapott értékeit hogyan használja fel. Sokszor került összetűzésbe a

családjával és barátaival, mégis mindvégig kitartott a küldetése mellett. Az alapja az egésznek az én életemben is megmutatkozott. Rengetegszer vesztem össze egyes emberekkel a tánc miatt, esetleg kisebb koromban sokszor szomorúan értem haza, mert nem voltam elég ügyes egyes mozdulatokhoz.

Nyolcadikban alig vártam, hogy hirdessék, mikor lesz ifi. Szeptemberben elég nehézkesen indultak azok a szerda délutánok, de novemberre már egész sokan ültünk az ifi galériában. Hiába van aznap nyolc órám egymás után, tizedik

órában mindig szívesen megyek egy jó társaságba beszélgetni vagy játszani.

Év elején kaptam egy felkérést, hogy fotózzak Katonatelepen kéthetente az ifiken. Persze igent mondtam, és bár mostanában időhiány miatt nem tudok menni, oda is szívesen buszozok. Fényképezés közben vagy helyett sokszor részt is veszek az alkalmakon.

Kitartást kérek sokszor Istentől. Aki jobban ismer, az tudja, hogy arra van leginkább szükségem. Kitartásra és türelemre.

15 év margójára

2002 januárjában került átadásra a Sion Nyugdíjsház és Gondozási Központ Szarvas utcai telephelye 41 lakással és közösségi helyiségekkel. Boldog, várakozással teli idős emberek és szolgálatkész dolgozók néztek bizakodva a közös jövő felé.

Már két évtizede, hogy a Kecskeméti Református Egyházközség felismerte és elkezdte az idősödő emberek igényeit és szükségleteit kielégítő új lakhatási forma kialakítását. A „mi házunk” a második a sorban, mely 15 évvel ezelőtt kitért a kapuit lakói és munkatársai előtt.

A Sion nyugdíjsház az egyházközség intézményes diakóniai feladatait tölti be, ahol Krisztusra tekintően szolgálunk, mint akik tőle kapták küldetésüket, neki tartoznak számadással.

Az intézmény 24 órás nővérfelügyeletet, házi segítségnyújtást, szociális étkeztetést és idősök napi ellátását biztosítja. Munkatársaimmal nap mint nap igyekszünk lakóink szükségleteit kielégíteni, jó közérzetüket elősegíteni. A napi látogatások, találkozások során kiderül: valakinek pár kedves szóra,

egy mosolyra van szüksége, vagy valaki egy hosszabb beszélgetést igényel. Ebben az együttélési formában jól ismerhetjük gondozottjainkat, sokszor egy pillantásból, egy szóból lehet következtetni lelki állapotukra.

Különleges ereje van a közösségnek, amelynek Jézus a fundamentuma. Ő közös alap, ő határozza meg a légkört. Sok probléma és öröm azonos. Figyelnek egymásra a lakótársak, tudnak egymás betegségről, kórházban létéről. A bibliaórákon és áhítatokon is illádságban hordozzák egymást.

15 évvel ezelőtt örömmel vettük birtokba a szép új épületet, boldogan rendeztük be, szépítettük, mint egy új lakást. Érezhető volt, és azt hiszem, az évek során ez mit sem változott, hogy második otthonunkat alakítjuk ki a munkatársakkal. Ezzel egy időben a hideg téli hónapokban ide költöző nyugdíjas emberek is ugyanezt tették lakásaikban. Bizalmat szavaztak az egyházközségnek, elhagyták régi otthonukat. Kis félelemmel, de mégis bizalommal ismerked-

tek új lakóhelyükkel, a környékkel, velünk, dolgozókkal.

Az elmúlt 15 évben és az elkövetkező években is igyekszünk a társadalmi elvárásokon felül Jézus útmutatását és példáját követve szolgálni lakóinkat. Hátatelt szívvel gondolok a kezdetekre, a megtett útra, és bizakodva tekintek a még előttünk állóra, melyen Krisztusra nézve, az idős emberek kezét fogva reménység szerint még sokáig gondoskodhatunk a ránk bízottakról. Soli Deo Gloria!

Családi körben a Sion házak lakóival

2017. április 11-én, a költészet napján második alkalommal rendeztünk irodalmi délutánt a Sion házak lakói számára. Az első ilyen jellegű összejövetelünk Petőfi Sándor verseinek hallgatásával és közös verseléssel telt. A tavaly szeptemberi esemény annyira jól sikerült, hogy már akkor megfogalmazódott az igény lakóinkban: legyen folytatás. Nagy örömmel és lelkesedéssel fogtunk hozzá ismét a szervezéshez. Úgy gondoltuk, az idén 200 éve született Arany János költészetének gyöngyszemeivel méltóképpen ünnepelhetjük a költészet napját. Felhívásunkra, melyben a legkedvesebb „Arany-versek” elszavalására invitáltuk lakóinkat, sokan jelentkeztek. Munkatársaimmal, Lássu-Plasek Tímeával és Sipos Mónikával igyekeztünk a Szarvas utcai Sion ház ebédlőjét is méltóvá tenni az eseményhez. Berendeztük Arany János dolgozószobáját, és a Margitszigetet

is az ebédlőnkbe csempésztük. Így vártuk a lakókat a Budai utcáról és a saját házunkból egyaránt.

A műsor egy rövid életrajz felolvasásával kezdődött, ezután közösen szavaltuk el a *Családi kör* című vers első nyolc versszakát. Arany János „munkásságát” a lakóink által kiválasztott versekkel szemléltettük. Egymás után hangzottak el az ismert és kevésbé ismert versek. Sokaknak okozott meglepetést, hogy a költő népdalokat gyűjtött, nótaszövegeket is írt. A „*Kondorosi csárda mellett..*” kezdetű nótát szinte mindenki ismerte, ezt is közösen énekeltük. A műsort a költő megzenésített verseinek csokra zárta. Sipos Gergő és családja örvendeztetett meg bennünket Arany balladáival. A délután egy csésze kapucsínó elfogyasztásával és jó hangulatú beszélgetéssel fejeződött be. S ismét úgy búcsúztak lakóink: ugye lesz folytatás...?

Eltörölhetetlen jegy

A DIAKÓNUSI ÉLETPÁLYA

Valljuk meg azonban, hogy a Krisztus-tükörképi mivolt első látásra könnyebben megvalósítható palástban, a szószéken a Bibliát idézve... Viszont lényegesen összetettebb feladat felmosóvödörrel a kezünkben. Sokkal nagyobb ívet kell összekötnünk, amikor a szentséget és a profán világot akarjuk egységbe hozni, és megjeleníteni azt a radikális Isten-világ egységet, amiről Jézus beszél: ha megtettétek egygyl a kicsinyek közül, velem cselekedtétek meg. (Mt 28,40). A diakónusműködésben sokkal szenvedélyesebben kell Krisztus jelenlétét akarni és keresni (hogy, ne mondjam: hinni), ha a mozdulatainkkal akarjuk őket megidézni. A papi pálya is röögös út, de ehhez a Krisztus-mintázatú diakónus-önértelmezéshez talán nagyobb „létbátorság”, teológiai muníció és szolgálati hűség szükséges. Konkrétuma miatt ez

az üzenet viszont hangosabban és egyértelműbben szól. A szavak – még a szószékiek is – nyomtalanul elszállhatnak, de a tapintható élménnyé vált gyógyító érintésekre, a jókor jött, kézzelfogható segítségke, a fizikális enyhülést nyújtó mozdulatokra a testünk hosszan emlékezik. A cselekedetek nyelve olykor mélyebben belénk ivódik. Azonkívül ez a „kánaáni” beszédet nem ismerők számára is értelmezhető. És milyen szent és nagy lehetőség Krisztus-tükörképnek lenni ezen a terepen, ami messze gazdagabb lefedettségű, mint pusztán az intellektus, a gondolatok világának szűk éltszelete! A cselekedetek mezeje sokkal összetettebb, sokkal izgalmasabb, és talán egy nagyobb megmérettetést igénylő, emberformálóbb műhely!

Persze a szót és a tettet nem lehet kijátszani egymás ellen. Hiszen

olykor sorsfordító lehet, sőt életet menthet a történeteknek a jókor mondott, bölcs, a Szentlélekről ihletett értelmezése! Ám az egyensúlyteremtés világához nélkülözhetetlenek a szavak nélküli, olykor beszédesebb mozdulatok, az Ige erejét életre keltő cselekedetek, jóllehet a diakónia manapság divatjamúlt kifejezéssé vált...

Mára már napjaink közbeszédében ez a szó (szociális munka) le-szorította a segítő foglalkozások pályájáról a diakónia fogalmát. Pedig a hiteles diakónus lét periferiára szorítása egyháztörténeti zsákutca, a centrumban hozásával a Krisztus-hit válik láthatóvá. Napjaink méregdrága szolgáltatásainak tömkelegében talán soha nem annyira igaz ez az Ige-változat, hogy „a teremtetett világ sóvárogva várja az Isten fiainak (diakónusainak) a megjelenését” (Róm 8,19)

(Részlet)

A cikk megjelent a *Reformátusok Lapjában* 2009 júliusában

Az vagy, amit olvasol

A XX. „VELÜNK AZ ISTEN!” ORSZÁGOS BIBLIAISMERETI VERSENY KÖSZÖNTÉSE

Húsz éve minden áprilisban öszszegyűlnek az ország református iskoláiban tanuló kis- és nagydiákok, az őket tanító hitoktatók, lelkipásztorok a Kecskeméti Református Általános Iskolában, hogy sokoldalú megmérettetésben, egymástól különböző feladatokban mutassák meg: a Bibliát olvasó, jól ismerő és értő testvérek.

Miért jó, ha ismerjük a Bibliát? Miért fontos, hogy a könyvek könyve élő beszéd legyen a felnövekvő

gyermek számára?

A 21. század az információ százada – halljuk, mondjuk, tartjuk korunkról. Több csatornán keresztül napunk minden percében új hír jut el hozzánk, elektronikus és nyomtatott, virtuális és valós üzenetek árasztanak el bennünket. Tudományos kutatások foglalkoznak azzal, hogyan lehet átmenteni a könyvet, megmenteni az örömet szerző olvasást a digitális kor embere, gyermeke, unokája

számára. S a Bibliának, a több ezer éves írásnak, is lesz-e olvasótábora, követője?

Hittel mondhatjuk, hogy ha ismerjük a Biblia eredeti rendeltetését és célját, akkor ez könyv lesz és marad az Írás, mely minden más forrást felülír a magunk, gyermekeink és unokáink életében. Isten irántunk érzett szeretetének kinyilatkoztatása, nekünk szánt személyes üzenete, bennünket foglalkoztató kérdésekre tőle jövő válaszok és még oly sok minden található a Bibliában, ami megváltoztathatja annak az életét, aki komolyan veszi. Jó az, ha a Biblia üzenetét és gondolatait ismerjük; lehet velük szemben érvelni, de a belőle áradó, életet átalakító erő olyan tény, amivel szemben nem létezik semmilyen érv sem.

Olvassuk hát, ismerjük minél alaposabban Isten nekünk írott üzenetét, a Bibliát, hogy életünk minden napján elmondhassuk: velünk az Isten!

Szerző Dr. Babiczkiné Pellikán Krisztina Márta
Horváth Blanka
Telekes Tamás

Kecskemét Város Polgára Leszek

Hagyományainkhoz híven az idén is részt vett iskolánk a Béke Általános Iskola által szervezett Kecskemét Város Polgára Leszek helytörténeti és műveltségi vetélkedőn.

Mint mindig, a verseny témáját most is aktualitás adta. Három fordulóban – szeptembertől márciusig – mértük össze tudásunkat írásbeli feladatok megoldásával.

A megmérettetésen helyet kapott többek között a történelem, az irodalom, a földrajz, a zene, a dráma és a képzőművészet.

Az idei témák a következők voltak:

I. forduló KÖZTÉRI SZOBROK, TEMPLOMOK KECSKEMÉTEN

Sétánk során megismertük városunk szobrait, templomait. Terveztünk új szobrot, amelynek felállítását kérvényben is megfogalmaztuk.

II. forduló TÖRTÉNETEK TÉLI ESTÉKRE, A REFORMKORI KECSKEMÉT, KODÁLYRA EMLÉKEZÜNK

A Círóka Bábszínház 30. születésnapját ünnepelte ebben az évben. Megismerve történetét, társulatát, tortát terveztünk a nagy alkalomra. Kodály Zoltán életútját végigjárva készítettünk egy kecskeméti vonatkozású fotóalbumot

III. forduló IRODALMI SÉTA – KATONA JÓZSEF ÉLETE ÉS MUNKÁSSÁGA

Ebben a fordulóban Katona Józseffel ismerkedtünk, reformkori plakátot terveztünk a Kecskemétre látogató vándorszínészek számára.

A képzőművészeti forduló mottója: „Kották és ceruzák”

Kodály-művek illusztrációit készítettük el szabadon választott technikával.

Ebben a versenyévben 10 iskola 21 csapatot indított. A szóbeli fordulóra és egyben döntőbe – az írásos fordulók és a képzőművészeti alkotások eredménye alapján – a hat legjobb csapat jutott be, köztük iskolánk két csapata.

HÍRŐS DIÁKPOLGÁROK CSAPATA

(A hatodik évfolyamosok)

Kis-Juhász Eszter (6.b)

Stróbl Anita (6.d)

Csengery Áron (6.d)

Mádai Botond (6.b.)

KECSKEMÉT BAJNOKAI CSAPATA

(A hetedik évfolyamosok)

Fodor Annamária (7.b)

Szabó Eszter (7.b)

Juhász Márk (7.b)

Csizmadia Péter (7.b)

A csapatok felkészítését segítették: Dr. Babiczkiné Pellikán Krisztina Márta, Horváth Blanka, Telekes Tamás, Jámborné Márkus Emőke, Dr. Sárközyné Szentkirályi Emese és Dr. Szabóné Papp Krisztina pedagógusok.

A döntő megnyitóján Zsámboki Anna, a Kecskeméti Tankerületi Központ vezetője köszöntőjében kiemelte: „A verseny célja, hogy megismertessük a gyerekekkel vá-

rosunk történetét, hagyományait, vidékeit, ismerjék a város híres szülötteit, jeles személyiségeit. Az elmúlt huszonkét év tapasztalatai azt bizonyítják, hogy ez a cél megvalósul minden évben újra és újra. Ennek a versenynek van múltja, jelene és jövője.”

A döntőben 10 próbát kellett kiállnunk: báboztunk, népdalcsokrot adtunk elő, ppt-t készítettünk Katona József Prima Primissima

Díjra jelöléséről, elméleti kérdésekre válaszoltunk, térképészkedtünk.

A zsűri elnöke Székelyné Kőrösi Ilona történész, főmuzeológus, a zsűri tagjai: Császár Cirillné tanárnő, a verseny megálmodója, Dr. Sárközy István nyugalmazott alpolgármester, Kiszely Ágnes, a Ciróka Bábszínház igazgatója és Tóth Lászlóné, a Belvárosi Zrínyi Ilona Általános Iskola intézményvezetője voltak.

A verseny kiváló alkalom volt szülővárosunk, Kecskemét történetének, nevezetességeinek, jeles személyiségeinek, intézményeinek megismerésére

EREDMÉNYEK

I. helyezés HÍRŐS DIÁKPOLGÁROK CSAPATA

III. helyezés KECSKEMÉT BAJNOKAI CSAPATA

Képzőművészeti versenyen

I. helyezés FARKAS JÁZMIN (8.a)

II. helyezés DÓCZI JENNI (8.a)

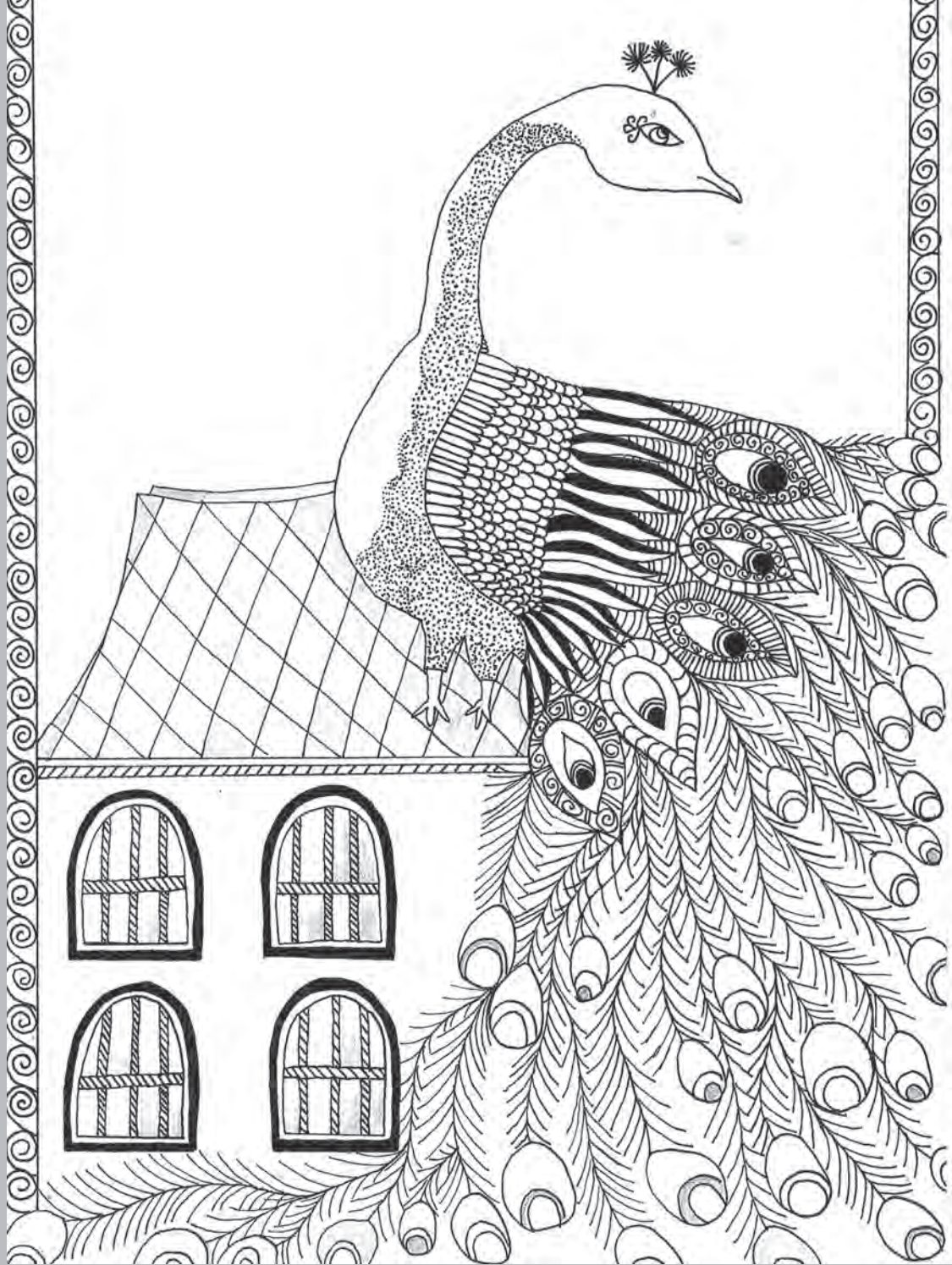
Különdíj SOMODI HANNA (8.a)

— Farkas Jázmin (1. helyezett)

Obervellach 2017

Iskolánk ebben az évben is megszervezte a már hagyományosnak számító német-angol nyelvi tábort, melyre a gyönyörű Hohe Tauern természetvédelmi területen fekvő osztrák hegyvidéki kis faluban, Obervellachban került sor. Hála az iskola vezetésének, a szülők anyagi áldozatvállalásának és a helyi kapcsolatoknak – Lázár bácsinak –, újra német nyelvi környezetben, a mindennapi szókincs játékos, de mégis rendkívül hatékony bővítésével diákjaink német-, illetve angolnyelv-tudása, kommunikációs készsége ez alkalommal is sokat fejlődött.

Tettük ezt egy közösségépítő, hatnapos kirándulás keretében, ahol a gyerekek egészségesen étkeztek, sokat kirándultak, megismerték a helyi szokásokat, kultúrát, vallási-művészeti hagyományokat (és még a mobiltelefonjukat is letették inkább, nehogy lemaradjanak a közösségi élményekről). Mindezt a természet közelében, kiszakadva a

város robajló, zsúfolt rohanásából, magas hegyek között: hol az ég kék, a fű hihetetlenül zöld, és a levegőt szinte harapni lehet.

A hat nap eseménydús, változatos – és hála a diákok viselkedésének, pozitív hozzáállásának és fegyelmettségének – élményekben gazdag volt. Maradandó élmény volt a kérdezz-felelek városi „Ki mit tud?“, melynek során még a fiatalabbak is bátran próbálgatták szárnyaikat, bővítették szókincsüket. Interaktív feladatokat oldottak meg, melynek fő célja a helyi lakosokkal történő kommunikáció volt. A feladatla-pon kérdések szerepeltek, melyek Obervellach és környékének nevezetességeivel, mindennapi életével, szokásaival, híres emberekkel voltak kapcsolatosak. A gyerekek örömmel vettek részt a feladatok megoldásában, nyitottak voltak a rengeteg élmény befogadására.

Természetesen a mozgás, a kirándulás, a kaland élménye sem hiányozhatott. Hógolyóztunk 3150

méter magasan a Mölltall-gleccs-csernél szikrázó napsütésben, jártunk Gmündben, a Porsche autómúzeumban. A Bad Bleiberg-i ólombányában 50 méter mélybe csúszdán jutottunk le. Meglátogattuk a makákó majmok birodalmát Landskornban.

Az „Alpesi Német-Angol Tanoda” hozzájárult a diákok nyelvi fejlődéséhez, lehetőséget adott arra, hogy a diákok anyanyelvi környezetben hasznosíthassák az iskolában tanultakat. A személyes élmények, a személyes kapcsolatok más nemzetiségű emberekkel felismertették a gyerekekkel a nyelvtudás fontosságát, önbizalmat adhatnak a további kapcsolatépítésre, felkelthetik az igényt más kultúrák, művészeti és történelmi hagyományok megismerésére. Így mi magunk, önbecsülésünk és tudásunk, nemzeti öntudatunk, saját kultúránk és történelmi hagyományaink iránti tiszteletünk is erősödik.

Iskolai lovasoktatás

A 3.c osztály tanulói az I. félévben testnevelésóra keretében a Hírös Lovardába jártak lovagolni. A foglalkozások hetente hétfőként 90 percig tartottak. A lovardába külön autóbusszal mentünk. A gyerekek többsége nagyon várta az első alkalmat, voltak azonban néhányan, akik egy kicsit féltek az ismeretlentől. B.Tóth Boglárka – Bogi néni kedvessége, mindig mosolygós, vidám lényje pozitív hatással volt mindenkire. Az első alkalommal megismerkedtünk a Hírös Lovarda négy évszakos pályájával, homokos, locsolt pályájával és geotextiles fedett lovardájával. Megnéztük a boxos istállókat, a

karámokat, a legelőt, a patamosót és a jártatógépet. A tanulók elméleti és gyakorlati oktatásban is részesültek, több csoportban zajlottak a foglalkozások. Elsajátították a lépés és ügető járásmódot, a lovaglás technikai elemeit. Megtanulták a lovakkal való szakszerű bánásmódot, a helyes szerszámozást, és megismerkedtek a lovarda szabályaival is. Képzett, tapasztalt edzők, lovasoktatók, szelíd pónik, iskolalovak segítették a nyugodt és biztonságos légkört. A lovakon való szabályos ülést különböző járásmódokban, futószáron tanították. A ló háromdimenziós mozgása fejleszti a gyerekek mozgáskoordinációját,

figyelmét, önuralmát, türelmét. A lovaglás erősíti a vázizmot, növeli az izomerőt, fejleszti a kondíciót, az állóképességet, a testtudatot. Azonnali visszajelzést ad aktuális lelki állapotunkról, és feszültségoldó hatású. A gyerekek mégis úgy érezték magukat, mintha hétfőként egy nagyot kirándulnának. Az utolsó alkalommal a szülők számára nyílt napot tartottak, ahol a tanulók számot adhattak a lovagról szerzett elméleti ismereteikről, és bemutatták lovastudásukat is.

Hálás szívvel köszönjük a lovardának iskolánk támogatását. Az alábbiakban a gyerekek élménybeszámolóit következik.

LOVAGLÁS

Az első félévben nagy meglepetés ért minket. Az iskolai testnevelésóra helyett lovaglás lett. Már izgatottan vártam az első napot. Amikor mentünk, mindig érdekes dolgokat tanultunk: a lovagról, a ménesről, a ló testrészeiről. A kedvenc lovam Öcsi, szelíd és kedves ló. Szeretett tanáraink: Boglárka néni, Márk bácsi, Laci bácsi, Anna néni. Kár, hogy vége van. De ez a félév emlékezetes marad a számomra.

ZSENI MÁTÉ 3.c

A LOVAGLÁS

A 3.c osztály az első félévben hétfőként járt lovagolni. A lovagláson először is megismerkedtünk a tanárokkal, Bogi nénivel, Anna nénivel, Márk bácsival, Laci bácsival. Bogi nénivel általában játszottunk. Legelőször nem ültünk lóra, hanem műlovaztunk Anna nénivel. Majd utána pár nappal megismertük a lovakat: Szöszit, Almát, Öcsit, Marcipánt és végül Legényt. Almán és Bíboron lovagoltak a magasabb gyerekek, Marcipánon a középmagasak, végül Öcsin és Legényen az alacsonyabbak. A műlovon sokféle gyakorlatot tanultunk: olló, malom, zászló, mérleg, lovon állás, felszállás a lóra. Az olló könnyűnek tűnt, de nagyon nehezen tanultuk meg. A többit könnyebben sikerült elsajátítani. Először futószáron csak sétáltunk, majd később elkezdtünk ügetni is. Az utolsó alkalommal megmutattuk a szülőknél, hogy mit tanultunk. Három csoportra voltunk felosztva. Az egyik Bogi nénivel játszott, a másik csapat Anna nénivel műlovazott, a többi gyerek lovagolt. A lovaglást mindenki nagyon szerette, azóta is sokszor eszünkbe jut.

GAJÁRI NÓRA, JAKAB-TÓTH ESZTER

Riporter Vincze Árpád

Re: formáció – Megújuló világ

A „Re: formáció – Megújuló világ” komplex vetélkedő középiskolai regionális döntőjének adott helyet a református internátus 2017. április 22-én, szombaton. A zsűrit és a csapatokat Hörcsök Imre főgondnok úr mint önkormányzati képviselő, az

Értékmegőrzési Bizottság elnöke nyitotta meg. A decemberben lezajlott online elődöntőn 158 középiskolai csapat vett részt. Csapatunk abban a fordulóban országos másodikként került a középdöntőbe, ami nagy örömmel töltött el bennünket. Így

országszerte hat régióban összesen 36 csapat mérte össze az említett szombaton az újabb feladatokkal bővülő ismeretét. A döntőbe csak a regionális döntők győztesei jutottak tovább. A kecskeméti regionális döntő eredménye:

I. helyezés

SZEBERÉNYI GUSZTÁV ADOLF
EVANGÉLIKUS GIMNÁZIUM (BÉKÉSCSABA)

II. helyezés

KECSKEMÉTI REFORMÁTUS GIMNÁZIUM

III. helyezés

SZEGEDI RADNÓTI MIKLÓS KÍSÉRLETI GIMNÁZIUM (SZEGED)

A feladatsor sokrétű készülést igényelt, az ötfős csapatoknak egyénileg is, de csapatként is nagy munkát adott, s t másokat is foglalkoztatott. Az előzetes készülést igénylő feladatok bemutatására előre megadott időkeret állt rendelkezésre.

A **„Régió bemutatására”** a csapatoknak négy perc állt rendelkezésükre, különös tekintettel a protestantizmus helyi értékeire, örökségére. Csapatunk kisfilmekkel t zdelte református  tikalauz ban helyet kaptak azok a korabeli kincsek, amelyeket a Református Könyvtár (az eredeti Sylvester Biblia, aminek egyedisége, hogy Kanizsai Orsolya tulajdon t képezte)  s a Ráday Múzeum  riz. *B rdkai László  s Szabó Balázs Mihály* különösen is sokat dolgoztak ezen a részfeladaton. A kisfilm elkészítésében és összeállításában *Csiszár Gergely Máté  s Maróti Márk*, az  rdekessegek megismerésében *B n Magdolna* volt segítségünkre.

A **„Regényes világ”** keretén belül Szabó Magda: *Abigél* c. regényének szabadon választott jelenetét kellett szintén négy percben bemutatni. *Sipos Vill  Kamilla  s Keresztesi Sándor* a *Hajda  r cukrászdájában* c. fejezet alapján *Ettől a pillanattól*

c mme mutatták be a regény egyik legdrámaibb részletét.

Az **„ p t s”** feladat egy épület bemutatását tartalmazta k t percben, amely alapján makett készítésű a cél. Mi a kecskeméti református templom 3D-s makett-tervét és a meglévő, de a makett elkészítéséhez alig használható tervrajzok másolatát k sz tett k el. E téren csapatunk valamennyi tagja  gy érezte, hogy a zs ri ezt a hatalmas, mintegy 50  r s munkát nem értékelte megfelelően. A templom meglévő tervrajzai önmagukban nem teszik ugyanis lehetővé  gy makett elkészítését,  gy a 3D-s digitális makett-terv elk sz t s  a program kezelésének megtanulása mellett rengeteg mérési és számítási feladattal is járt. E téren külső segítséget is igénybe vehetett a csapat,  gy köszönjük *Somogyi Soma Koppány*, *Labancz Balázs*,  s *Honti Dorka Laura* támogató munkáját.

„ nek” kategóriában helyben történő sorsolás alapján a református  nekesk nyv 503., *M r nyugosznak a völgyek* kezdetű énekét mutatta be *Keresztesi Sándor*, aki egy személyben verte a mezőnyt. Az  nek lehetőséget adott helyi  rdekesse g ismertetésére is, hiszen a

református énekeskönyv magyar szövegének fordítója a kecskeméti sz let s  Sántha Károly (1840-1928), gimnáziumunk volt diákja, evangélikus lelkész.

A **„Disputa”** feladat volt hivattott a reformáció korának vitakultur j t felidézni. A vitatkozó partnerek egy-egy tételmondat alapján háromszor egy-egy percben  rvelhettek pro vagy kontra. Csapatunk hitvit z ja *Kelemen Bálint Csaba* volt.

„Kevesebb több” c mme az 500  v neves protestáns k pvisele inek ismeretét m rt k össze kv zsz r en a *Protestáns hősök* c. könyv ismerete alapján. A versenyt ez a feladat döntötte el, hiszen a könyv kiadott szakaszainak teljes ismerete sem volt ténylegesen elég ahhoz, hogy feltétlenül felismerj k, ki is az a személy, akit egy-egy állítás alapján kellett felismern nk.

A kecskeméti csapat tagjai: Sipos Vill  Kamilla, Kelemen Bálint Csaba 11.  vfolyamos és B rdkai László, Keresztesi Sándor, Szabó Balázs Mihály 10.  vfolyamos tanulók. Felkészítő tanár Vincze Árpád  s Jámbor Zsolt.

Márk dráma

A gimnázium diákjai az idei húsvétra hangoló csendesnap keretében Benedek Zalán rendezésében előadták a Márk drámát, Márk evangéliumának körszínházias feldolgozását. A drámában szereplő diákok egy hónap távlatából foglalták össze élményeiket és az előadás utóhatását.

Számomra belülről, a szereplőkkel a próbákon történő megismerkedés adta az igazi élményt. Kíváncsi is voltam rájuk, mivel láttam, hogy izgalmas és sokféle csapat jött össze. Sokat jelentett egy-egy kérdés, reakció a diákok részéről a próbák során, ami jelezte, hogy rádöbbenetek valamilyen fontos igazságra az evangéliummal kapcsolatban. Azt éreztem, hogy nemcsak közösségi élmény, hanem szellemi, istenél-mény is, amit egyenként, mégis egyszerre éltünk át.

BENEDEK ZALÁN – RENDEZŐ

Sokáig gondolkoztam, hogy miért ilyen meghatározó élmény ez az egész? Miért vágott ennyire mellbe? Hiszen szeretem a színházat, csinálom is folyamatosan, de ilyet még nem éreztem. Aztán rájöttem. A Márk dráma a maga spontane-

itásával, a sok improvizációval és a sok tanítással meg a történettel valamit elindított bennem, aminek már rég el kellett volna indulni. Zalán pedig vitt, segített minket ebben az egészben, és nagy példát mutatott nekünk, mint barátoknak! Hiszen az teszi fel a pontot az i-re, ha a tényleges együtt dolgozás után barátként tudunk visszatekinteni azokra a szereplőkre is, akiket eddig nem ismertünk. A rövid próbaidőszak és előadások után az ember hirtelen azt veszi észre, valami ürességet érez, valami nagyon hiányzik. A Márk dráma egy hegy, amire felvisznek helikopterrel, kiraknak a tetején, és az előadások után otthagynak, hogy akkor gyere le magad. Mi pedig most nagy nehezen bukducsolunk lefelé. Egy picit Jean-Valjeannak éreztem magam, aki bűnös volt, de Isten segítségével megjavult.

Tudom, hogy vannak és voltak is vétkeim, de a Márk dráma a Biblián keresztül segített, hogy jobb ember legyek. Jánosként pedig olyan közel kerültem a Biblia történetéhez, amire már nagyon vártam, de nem tudtam, hogy mikor adatik meg végre. Bár már egy hónapja voltak az eladások, most kezdem megérteni, hogy miről is szól igazán a hit, és hogy ez az egész értem is történt!

CSÁSZÁR CSILLA, 10.C

Nekem a Márk dráma egy hatalmas élmény volt, jó volt megismerni Zalánt. Kicsit segített elmélyülni a hitemben, és magamba nézni, elvégre néha én is amolyan farizeus vagyok. Mindenkinek ajánlom, ha lesz lehetősége, akkor próbálja ki.

HOLLÓ MILÁN, 10.A

A legnagyobb élményem volt az évben. Igazi csapat lettünk. A Márk dráma által örökre megjegyeztem az evangéliumot, főleg azért is, mert a húsvéti istentiszteleten a lelkészem a Jézus sírjához menő asszonyok hitéről prédikált, és én is egy ilyen asszonyt játszottam, így az igehirdetés üzenete különösen is megérintett.

TÓTH SAROLTA, 10.D

A Márk dráma egy újfajta bibliaismeretet adott számomra, ami nem csak sokkal részletesebben tárta fel, de jobban meg is világította előttem a Szentírás ezen szakaszát. A Márk drámát próbálni és előadni egyaránt fantasztikus élmény volt.

SZILÁGYI SÁMUEL, 11.D

Annyira spontán és nagyszerű volt, hogy egyszerűen se kedvem, se időm nem volt izgulni. Csak élveztem, hogy részese lehettem egy ilyen élménynek is. Amikor nem én szerepeltem, akkor én is nézőként élveztem az előadást, és vártam, hogy mikor jövök. Egy életre szóló élménnyel gazdagodtam. Olyannal, amire még egy osztálytalálkozón is emlékezni fognak a résztvevői. Köszönöm a lehetőséget és a nagyszerű szervezést!

KERESZTESI SÁNDOR, 10.A

Nekem a Márk dráma megújulást adott. Felfrissített szellemileg, lelkiileg, és nagyon sokat tanított. Mostanában sokszor eszembe jut egy idézet a Rómeó és Júliáról: „3 nap alatt megéltek egy egész életet” Valahogy ezt érzem én is. Egy egész evangéliumot éltünk át, a saját szemünkkel láthattuk a történéseket, együtt tanulhattunk a tanítványokkal. És ahogy hallgattam a többiek élménybeszámolóját az egész Márk drámáról, úgy érzem, életre szóló leckét kaptam, kaptunk egymástól és az Úristentől, és nagyon hálás vagyok, hogy részese lehettem. Nagyon jó volt tanítvány szerepbe helyezkedni. Furcsa volt megtapasztalni, mennyire emberek voltak, mennyi hibával rendelkeztek, hogy a nagy szent apostolok irigyek voltak, önzők és tudatlanok. Egyben kritika is volt önmagam számára, hogy gyakran vagyok én is ilyen. Sokat épülhettem András szerepe által, fejlődhettem, tanulhattam.

SIPÓS RITA VERONIKA, 10.A

A Márk dráma számomra teljesen egyedi életérzés-élmény. Szavakkal elmondhatatlan, mennyire felemelő volt látni és eljátszani egy olyan történetet, ami hitünk gyökeréhez kapcsolódik. Amikor meghallottam az első próbán, hogy én fogom Pétert játszani, kicsit megijedtem, ismerve az ő személyiségét és tetteit. El tudom játszani, vajon milyen hatással lesz rám a szerep? Végül

nagyon beleéltem magam Péter karakterébe, és rájöttem, hogy ez a szerep illett hozzám a legjobban.

PÁSZTOR ATTILA, 11.C

A Márk dráma számomra megmutatta azt, hogy képes vagyok kiállni a hitem mellett, és valami újat formálni, és azt nyújtani az iskolám számára.

MINÁROVICS RÉKA, 10.E

Mióta vége a próbáknak, és az előadások is megvoltak, minimum a szabadidőm felében a Márk drámáról elmélkedtem magamban. Gondolkoztam azon is, hogy milyen témájú történeteket lehetne még ilyen körszínházban megcsinálni. Igazából még nem tudatosult bennem, hogy ennek vége van, szívesen folytatnám, ahogy csak időm engedi. Közben sok új emberrel ismerkedtem meg, akikkel más körülmények között talán szoba se álltam volna. Legközelebb többeket is elhívnék, mert ezt elmesélni nem lehet, csak átélni.

GÁLIK MÁTÉ, 11.C

Tökéletesen felkészített a húsvét ünnepére és úgy éreztem, most igazán teljes az ünnep.

LIPÓCZY ANNA, 11.C

A harmadik előadás alkalmával belefedeztem a „darabba” – pontosabban a diákok erőfeszítésébe, akikkel napok óta együtt töltöttem a próbák és az előadások idejét. Egyszerűen lenyűgöző volt, ahogy ők ott és akkor munkatársként, szolgatársként, küldetéstudatból vagy kötelességből – de az evangélium hirdetőiként szolgatársaim voltak. Ők hirdették az evangéliumot! És ez az evangélium nyomot hagyott bennük, és elérkezett a diáktársakhoz. Sokkal hatékonyabban, mint ahogy azt mi elérhetjük. Igazi csapatmunka, örömteli szolgálat volt.

**VINCZE ÁRPÁD, LELKIPÁSZTOR,
VALLÁSTANÁR**

Sokszínűség a tehetséggondozásban

KIEMELKEDŐ VERSENYEREDMÉNYEK A 2016/2017-ES TANÉVBEN

Nagyon jó látni s megélni, hogy tanulóink milyen sokrétűek, hiszen nagyon sok sikernek örvendhattünk ebben a tanévben. A különböző tanulmányi versenyek legjobb eredményeit gyűjtöttük most össze.

TÖRTÉNELEM

Kelemen Bálint 11. osztályos tanuló az Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyen 2. helyezést ért el, míg A szuezi válság és Magyarország 1956 elnevezésű versenyen iskolánk csapata – *Góczon Tamás, Karcza Viktor, Takács Balázs* 12. évfolyamos tanulók – a dobogó legfelső fokára állhatott fel.

MAGYAR NYELV ÉS IRODALOM

Makai Béla 10. osztályos tanuló a „Szép magyar beszéd” verseny döntőjében megkapta a legjobbaknak járó Kazinczy-jelvényt, míg *Honti Dorka Laura* 10. osztályos tanuló az „Édes anyanyelvünk” verseny országos döntőjében képviseli iskolánkat.

ANGOL ÉS NÉMET NYELV

Schuster Veréna 10. osztályos tanulónál nem volt sikeresebb a Mezzofanti országos német nyelvi verseny döntőjében, így első helyet szerzett. Angolosaink pedig a református iskolák számára kiírt Ábrahám Örzse emléktversenyen szerepeltek hasonlóan, hiszen *Zeller Doroti* 11. osztályos és *Beckwith Kamilla* 9. osztályos tanulók révén két első helyezéssel térhettek haza.

KÉMIA

Ficsor István 9. osztályos tanuló az Oláh György kémiaversenyen országos 3. helyezést ért el. Az Irinyi János középiskolai kémiaversenyen öt diákkal képviselhattük iskolánkat. Közülük *Ficsor István* (országos 5. hely) és *Tejéki Gergő* (országos 10.

hely) 9. osztályos tanulók eredménye is hozzájárult, hogy iskolánk „Kiemelkedő tehetség gondozó munkáért” különdíjat kapott. A református középiskolák versenyén a már említett mindkét tanuló felállhatott a képzeletbeli dobogó legfelső fokára.

MATEMATIKA FIZIKA INFORMATIKA

Ezekben a tárgyakban a református iskolák részére kiírt versenyeken szerepeltek eredményesen diákjaink. Debrecenben matematikából versenyeztek a legtehetségesebbek, s ott *Czabán Zsombor* 8. osztályos tanuló 1., *Csontos Laura* 10. osztályos tanuló 5. és *Urbán Boglárka* 11. osztályos tanuló 6. helyezését örülhettünk. Hódmezővásárhelyen fizikából mérettek meg a legjobbak, s *Ficsor István* 9. osztályos tanuló 3. helyezése nagyon értékes eredmény. Nagykőrösön a *Somogyi Soma*, *Dobák Csongor* 9. osztályos, *Petrik Gréte* 11. osztályos tanulóink alkotta csapat informatikából egy országos 4. helyezéssel jelezte, hogy továbbra is számolni kell velünk.

ÉNEK-ZENE

Psalmus kórusunk és kamarakórusunk megannyi rendezvényen bizonyította, hogy milyen csodálatos ereje van a közös éneklésnek. Nagyon sok rendezvény méltó megünnepléséhez járultak hozzá. *Antal Zsófia* 7. osztályos és *Fábián Máté* 8. osztályos tanulók az Országos zsoltáréneklő versenyen kiemelkedő teljesítményükért arany minősítést kaptak.

HIT- ÉS ERKÖLCSTAN

A reformáció 500 éves jubileumi rendezvényeinek sorában megszervezett komplex műveltségi vetélkedőn iskolán csapata az országos elődöntőben 2. helyezést ért el.

TESTNEVELÉS ÉS SPORT

Blaszák Lilla 10. osztályos tanuló mind a hazai, mind a nemzetközi megméretetéseken szenzációs eredményeket ér el bűvárúszásban, s reméljük, hamarosan elmondhatjuk, hogy ismét megkapta a „Jó tanuló, jó sportoló” díjat. *Gálik Máté* 11. osztályos tanuló grappling sportágban állhatott a dobogó tetejére az ősszel megrendezett világbajnokságon. 7-8. osztályos tanulóink alkotta röplabdacsapat kiemelkedő játékkal várja a következő megmérettetést, hogy bejusson az ország legjobb csapatai közé a diákolimpia döntőjébe. Floorballosaink számára ez az év elhozta a koronát, hiszen kispályán három csapatunk volt jelen a diákolimpia országos döntőn, míg unihokiban végre először állhattunk fel a dobogó tetejére, s mondhatjuk el, hogy Magyarország diákolimpia országos bajnokai vagyunk.

MŰVÉSZETEK

Csiszár Gergő 11. osztályos tanuló alkotótársával, *Maróti Márkkal*, aki egyben internátusunk Katedra iskolás lakója is, a Ceglédi Filmfesztiválon első helyezést értek el Message című filmjükkel, s számos rendező, kritikus dicsérte méltán alkotásukat.

Mi a dolgom a világon?

Amikor Isten megteremtette a Földet a rajta élőkkal egyetemben, pontosan tudta, hogy alkotása elkényelmesedik, ezáltal értéktelenné válik, ha mindent egyszerűen megkap, ha soha semmiért nem kell küzdenie. Még meg sem született az emberiség, a Teremtő máris jobban ismerte esendőségünket, mint mi valaha fogjuk. Szintisztán átlátta jellemünket: ínség nélkül képtelenek vagyunk értékelni a bőséget; háború nélkül a békét; magány nélkül azt, ha van valaki, akinek szüksége van ránk; de főként céltalanság hiányában az utat, és aki megmutatja a helyes irányt. Így hát a Jóisten minden jónak megadta rossz párját, hogy így legyen kerek a világ, és egész az ember: világra jött a Reménytelenség.

Mindenki ismeri – aki nem, az nem értékelheti igazán az elért szépet és jót –, ő az, aki ott ül az ember vállán, és azt puszogja a fülébe, hogy „semmi vagy”, „úgysem sikerül”, vagy „Miért töröd magad,

nincs értelme, hisz’ tudod, kevés vagy hozzá!”. Ő az, aki miatt nehéz napok végén az ágyban ülve kicsordul a könnycsepp a szemedből molekuláiba foglalva azt a kérdést, vajon van-e bármiféle célja annak, hogy ott vagy, ahol; azt csinálod, amit; olyan vagy, amilyen. Van-e értelme az életednek? Mikor mindent végiggondolod, egy picit, valld be, még jobban elszomorodsz: ha lenne számodra kijelölt cél, nem állnának eléd akadályok, amiken képtelen vagy továbblendülni. Nem így szokott történni? Őszinte leszek: én ennél a pontnál szoktam lehunyni a szemem, és elaludni, kizárva ezzel a fejem felett gonoszodó Reménytelenséget.

Mikor másnap reggel felébredek, észre szoktam venni, hogy ő is elaludt: már nem is látom az akadályokat legyőzhetetlennek. Tudom, a Teremtő azért adta őket elé, hogy általuk tanítson, ösztönözzön. Merthogy nekünk adta a Reményt is, aki minden percben segít fel-

állni, és érezteti velem, veled és mindenki vel, hogy vannak céljaink, amiket – noha egyelőre nem ismerünk biztosan – a nehézségek árán fogunk elérni. Mert mindenki okkal került erre a helyre.

Ha másért nem, „azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne”, és ha nekünk van otthonunk, azzal másoknak is ott-hont, szeretetet, barátságot és legfőképp hovatartozást biztosítunk. Ha pedig van hely, ahova bármikor hazamehetsz; olyan emberek közé, akik akkor is öleléssel fogadnak, ha valamit elrontottál, akkor Te látod a Reményt, és tudnod kell értékelni az életed: ezt a keserédes világot az összes benne élővel együtt, még ha olykor-olykor tanulási cézzalattal félre is sikerül valami. Sőt, különösen akkor.

Emlékszel, mit mondtam az előbb? A Remény Reménytelenség nélkül értelmezhetetlen.

Irodalmi teaház a gimnáziumban

Ha április, akkor költészetnap. Ha költészetnap, akkor irodalmi teaház. Így volt ez az idén is. Április 10-én a díszteremet a 9. d-szek teázóvá alakították át. Arany János születésének 200. évfordulójára emlékezve az asztalok díszítése egy-egy Arany-balladát idézett meg.

A színpadról versek, dalok szóltak, a finom teák mellett léleképítő beszélgetések zajlottak. A gimnazisták saját alkotásaikat mutatták be, a Pálmácska ovisok és az általános iskola 1. d osztályosai verseket mondtak. Megzenésített versekkel ajándékozott meg bennünket Szabó

Mátyás, iskolánk régi diákja. A 10. a-sok Arany János verseit énekeltek. A teaház újra lehetőséget adott a meghitt és vidám beszélgetésekre is, a megállásra, a gondolkodásra, az egymásra figyelésre, a rácsodálkozásra, irodalmi élmények gyűjtögetésére.

*„lehet-e némán teát
inni véled, rubinteát
és sárga páragózt?”
(Kosztolányi Dezső)*

A Deutsche Bühne kecskeméti előadása

Április 6-án az Újkollégium díszterme megtelt a Szekszárdról érkezett Deutsche Bühne német nyelvű színház darabjának bemutatójára.

Shakespeare Makrancos hölgyének modern köntösbe bújtatott előadását kísérte feszült figyelemmel a közönség, ugyanis az ígért feliratozás sajnos nem működött.

A technikai malőr ellenére az élő zenekar által játszott zenés betéttel tarkított darab nagy sikert aratott.

A gimnázium német nyelvi munkaközössége ezúton is szeretné megköszönni az érdeklődését mindazoknak, akik ellátogattak az előadásra ezen a délutánon.

Résztevő iskolák: Kecskeméti Református Általános Iskola, Zrínyi Ilona Általános Iskola, Vásárhelyi Pál Általános Iskola, Lánchíd Utcai Sport Általános Iskola, Piarista Iskola, Bolyai János Gimnázium, Kodály Zoltán Ének-zenei Iskola

és Gimnázium, Ballószögi Általános Iskola, Kada Elek Közgazdasági Szakközépiskola, ÁFEOSZ Szakközépiskola, Széchenyi István Idegenforgalmi és Vendéglátóipari Szakközépiskola.

Jótekonysági futógála 2017

„Jó akarok lenni mindenkirehez

Átlépni önmagamon, átlépni önzésesen!

Kinyílni, szeretni, élni!

Nem hős akarok lenni, hanem jó.”

(Pilinszky János)

Idén május 2-án került sor immáron hetedik alkalommal a refi előtti főtéren a gimnázium jótekonysági futógálájára, amivel a diákok adakozva futottak, illetve futva adakoztak. Egy tanítási órában öt osztály futott, kocogott, esetleg sétált. Egy kör hossza 300 méter, ami 200 Ft adományt jelentett. Minden diák és tanár maga döntötte el, hogy hány kört fut vagy sétál, és hogy mekkora összeggel támogatja a rendezvényt. Ragyogó nap-sütésben Csongrádi Tomi öregdiákunk zenei aláfestésével rövid bemelegítés után vágott neki mindenki az általa vállalt köröknek. Horváth Gergő 10. a osztályos tanuló 100 kört (30 km) vállalt és futott, az osztályba járó diákok szülei és osztályfőnökük szponzorálták a futását. Ásványvíz és csoki várta a célba érőket.

Idei rendezvényünkkel a kecskeméti Autista Gyermekekért Egyesületet, akik egy kis küldöttséggel szintén részt vettek a futógálán, valamint az iskola Diákszociális alapját támogatták.

Egy aranyérem margójára, gondolatok a palánk mellett

Lassan elcsendesedik a csarnok, kihunynak a fények, miközben itt ülök a palánk mellett, a pálya szélén, s próbálom felfogni mindazt, amit az elmúlt órákban átélhettünk. A csend, mely körülvesz, mesél az útról, az időről, a küzdelekről, az elvesztett döntőkről, a tartásról és az újrakezdésről. Hiszen több mint tizenöt éve – amikor először vehettünk részt floorball diákolimpia országos döntőjén, s az ellenfelek átsuhantak közöttünk – tudtuk, nem lesz könnyű Kecskemétet is elhelyezni az ország floorballos térképén. De megannyi gyakorlat, keresztpassz, kapáslövés, húzás, ütés, védekezés után néhány éven belül felcsillant a remény, hogy a legjobbak közé kerülhetünk. Hiszen döntőt játszhattunk, melyben egy apró góllal jobbnak bizonyult az ellenfél. Újabb évek, újabb generációk, többször is a siker kapujában, de valahogy nem sikerült megszerezni

a hön áhított aranyérmet. Nem sokkal később kezdtem el foglalkozni egy tüneményes csapattal, akik igaz, még csak nyolc évesek, de fantasztikusan tehetségesek, lelkesek s küzdeni tudásból jelesek. Az évek során rengeteget fejlődtek, s meghatározó csapattá váltak saját korosztályukban, az ellenfelek ismerték, s tisztelték őket. Az elmúlt két évben három alkalommal is átélhették, hogy mit jelent egy diákolimpia döntőben az aranyéremért játszani, de az ellenfelek minden alkalommal jobbnak bizonyultak, még ha csak egy góllal is. Így szépen sorakoztak az ezüstérmek, de valahogy nagyon hiányzott még valami.

Ebben az évben tudtuk, hogy nem most a legerősebb a csapatunk, de reméltük, hogy az elmúlt évek munkája meghozhatja gyümölcsét. Vidáman készültünk az országos döntőre, mert szerettük volna meg-

mutatni szurkolóinknak, hogy mily szépségei vannak ennek a játéknak. A csoportmérkőzések során a budapesti közgazdasági gimnázium csapatát álomszerű játékkal győztük le, majd a miskolci Berzeviczyt egy kemény meccsen nagyon intelligens játékkal múltunk felül. Az utolsó csoportmeccsen az aszódiak ellen valahogy minden kifelé pattant, s egygólos vereséget szenvedtünk, de a továbbjutásunk nem forgott veszélyben, hiszen tudtuk, hogy ebben az évben is éremért játszhattunk. Az elődöntőben a váciak nem tudták megállítani csapatunkat, s szemet gyönyörködtető játékkal készülhettünk a döntőre. A döntőre, melyben a fiúk nem ismertek megalkuvást, hiszen egymás után láthattam viszont az évek óta megannyit gyakorolt elemeket. Mértani pontos húzások, keresztpasszok, kapáslövések, tetszetős támadások, improvizatív befejezések, robotolós

védekezés, sziporkázó kapusteljesítmény, s tudtuk, hogy ma csak egy csapat nyakába akaszthatják az aranyérmet. A lefújás pillanatában vált egy álom valósággá, hiszen

elmondhatjuk, hogy Magyarország Floorball Diákolimpia bajnoki vagyunk.

Ez egy csodálatos ajándék mindazokkal a pillanatokkal együtt, me-

lyek idáig vezettek. S most csend, ismét csend, melynek jó meghallani az üzenetét.

A CSAPAT TAGJAI

Molnár Ábel
Sváb-Kovács Marcell
Kiss Balázs
Kajdácsi Balázs

Konfár Benjámin
Tóth Benedek
Ficsór István

„Vetéssy Kihívások”

A napokban jelent meg a kecskeméti 121. Dr. Vetéssy Géza cserkészcsapat honlapján és közösségi csatornáin a „Vetéssy Kihívások”. Mostanság többször is hallani hasonló kezdeményezésekről, ezért a két ötletgazdával, Totival és Bansszal beszélgettünk egy picit a témáról.

Mi is ez a Vetéssy Kihívások?

Toti: Mindig is a cserkészzet egyik legfontosabb erényének tartottam, hogy élmények által játékosan tudunk nevelni másokat és fejleszteni magunkat. Mióta vezető vagyok, egyre fontosabb-

nak tartom, hogy ez a szemlélet minden szinten megvalósuljon a csapaton belül. A Kihívások egy lehetőség, hogy játszva végezzük el a megbízatásunkkal járó feladatokat, illetve hogy elismerjük egymás teljesítményét,

és megünnepeljük a közösen elért eredményeinket.

BANSZ: Toti jól összefoglalta a dolgot. Gyakorlatilag egy játékos pontgyűjtő verseny virtuális vállveregetésért.

Honnan jött az ötlet?

Tori: Az már nincs meg tisztán, hogy a pontos ötlet ilyen formájában honnan ered. Egy ideje már foglalkoztatnak az olyan módszertanok, amelyek a mindennapi feladatok játékosításával foglalkoznak. Ezek az ún. „Gamification” rendszerek nagyon érdekeltek, és mivel láttam, hogy több típusú környezetben is alkalmazhatók, amikor jött az ötlet, rögtön tudtam, hogy szívesen beállok mögé és dolgozom rajta. Talán egy közös viccelődés során próbáltuk a cserkészettel egy szerepjátékhoz hasonlítani, és megmondani, hogy melyik vezetőnk hányas szintű cserkész lenne, milyen szuper képességekkel rendelkezne. Valami ilyesmi lehetett a kezdeti magja az ötletnek, de ez már nem ma volt.

Bansz: Igen, egyik vezetői továbbképzésünk után poénkodtunk, hogy milyen régóta vagyunk cserkészek, és ki hányas szinten állhat már, kinek milyen „skilljei” vannak. Ekkor gondoltunk bele, hogy tényleg! Egyre köztudottabb tény, hogy a cserkészletben elsajátított soft-skillek felbecsülhetetlen előnyt jelentenek a középiskolából vagy épp a felsőoktatásból kikerülve. Azt azonban nem igazán gyűjtöttük még össze, hogy mi mit profitáltunk a cserkész életből. Abban biztos vagyok, hogy ez a lista

nem lesz egy HR standard, de arra tökéletesen alkalmas lehet, hogy az egyénnek segítsen átlátni a kompetenciáit, ezzel is egy lépéssel közelebb kerülve az önmegvalósításhoz.

Ezek szerint nem a közelmúlt eseményei ihlették?

Tori: Fúha, ilyen gyorsan nem ment a munka. Azért az igazsághoz tartozik, hogy vannak a megbízatásainkból fakadóan ennél fontosabb feladataink is. A Kihívások egy hosszú időn át görgetett projekt volt. Valójában 2016-ban kezdődött el az érdemi munka, de azt gondolom, hogy mindaz az ötlet és gondolat, ami bekerült a végleges formájába, már korábban is ott volt velünk, csak még nem tudtuk megfelelő formába önteni.

Bansz: Nem, a küldetéseinket már 2016 nyarán elkezdtük tervezni, a több mint 520 tételt nehéz is lett volna egyik napról a másikra megalkotni. Hosszú folyamat volt, és elég lassan haladtunk, főleg mivel csak önkéntes munkában, a szabadidőnkben foglalkoztunk vele.

Mitől jobb ez, mint amikről hallani szoktunk?

Tori: Ez az egyetlen kihívásrendszer, ami kifejezetten cserkészek által cserkészeknek készült. A tréfát félretéve azért azt nehéz

elvitkolni, hogy ez kizárólag cserkészeknek szól. A tervezés minden pontján folyamatosan azt próbáltuk szem előtt tartani, hogy a saját kószáink és vándoraink számára tudjunk egy szórakoztató kihívásrendszert alkotni, ami ugyanakkor lehetőséget ad nekünk, hogy reflektáljunk azokra az eseményekre, amik a cserkészév során velünk történnek.

Nagyon fontosnak tartom, hogy a kihívások „leküzdése” során lehetőséget adjunk a játékosnak arra, hogy felidézze a kihívás leküzdéséig vezető eseményeket. Ez lehetőség arra, hogy élményeinket felidézzük, megosszuk másokkal, és értékeljük egymás teljesítményét. Mindemellett, ha tudjuk a visszajelzések alapján továbbfejleszteni, maga a játék egyre szórakoztatóbbá és élvezetesebbé válhat a játékosaink számára.

Bansz: A Kihívások tervezésekor a cserkészcsapatot és annak céljait helyeztük kiemelt szerepbe. Mindegyik feladat olyan tevékenységet fogalmaz meg, melyek már eddig is gyakran megvalósultak, és a cserkészélet szerves – vagy épp különleges – részét képezik. (Esetleg szeretnénk, ha abba tartozna.) Vannak köztük vezetői és szervezői feladatok, tábori kihívások, vezetőképzési témák. Fontos szempont, hogy az egész

nem öncélú: aki pontokat gyűjt, az tényleg olyat tett le az asztalra, ami a fejlődését szolgálja. Ezáltal segíteni szeretnénk az önkéntes munka és a társadalmi felelősségvállalás terjesztését a fiatalok között. Van persze pár kivétel, ami szimplán jópofa, vicces vagy épp emlékeztető szeptimációkat ragad meg – néha egy-egy ilyen is kell a komoly dolgok közé, hogy ne veszítsük el a „fun faktort”.

Hogyan működik a rendszer?

BANSZ: A kihíváslista nyílt és bárki számára hozzáférhető a játék oldalán. A játékosok átnézhetik, és ha valamelyiket teljesítették, szólnak nekünk. A teljesítésekért pontokat (ismerősebb nevén XP-ket – experience, tapasztalat) kapnak, amelyekből bizonyos mennyiséget összegyűjtve szintet léphetnek.

TOTI: Ha játékosként belépsz a Kihívásokba, elérhetővé válik számodra sok olyan kihívás, amely még cserkészként előtted állhat. Ha elhatározod magad és leküzdöd őket, akkor tapasztalat pontokat nyerhetsz, mellyel a saját szintedet emeled. A kihívások címei egyben a kihívást leküzdő cserkész címévé is válik, ha megoldja. Ez egyelőre csak virtuálisan látható a játékosaink számára, de vannak ötleteink a rendszer fejlesztésére.

Így az idősebbek, pl. ti, hatalmas előnnyel indulnak, ez nem jelent problémát?

BANSZ: Már a tervezéskor gondoltunk arra, hogy a frissen csatlakozott tagoknak is ugyanakkora esélyük legyen elsőnek lenni, mint a vén rókáknak – egyébként nem lenne vonzó a fiataloknak a játék. Ezért, bár megvannak az abszolút pontszámok, a ranglistákon a fogadalomtételtől számítva időarányosan nézzük az elért eredményeket. Tehát előfordulhat, hogy mi 20 év alatt fele annyit sem értünk el időarányosan, mint egy mai fiatal cserkész 1-2 év alatt.

TOTI: Úgy gondolom, más élményt hordoz egy „öreg róka” számára felidézni a saját élményeit és eredményeit, és más élmény egy fiatal kószának a friss eredményeiről elismerést szerezni. Ha nagyon rangsorolni szeretnék, nem aszerint tenném, hogy ki van a legmagasabb szinten, hanem egy időszakban kinek sikerült a legtöbb fejlődést elérnie önmagához képest. Ez megoldja a kérdést, hogy 5-10 év tapasztalat mennyit ér a játékban: épp annyi boldog emléket, amit fel tudsz idézni a már leküzdött kihívásaid böngészése által.

Ezen felül abban is biztos vagyok, hogy egy 20 éve vezető cserkészünk is talál magának olyan kihívást, amit még nem küzdött

le, ha más nem, akkor ajánlhat egy újat, ezzel is gyarapítva a játék gazdagságát.

Hogy lehet, hogy 20 évről beszéltek, amikor még el sem indult az egész?

TOTI: A tényleges választ meghagyom Bansznak, maradjunk annyiban, hogy amit átéltél, az örökre veled marad.

BANSZ: A kihívások többségét visszamenőlegesen is el lehet fogadtatni. Sok olyan van közöttük, amit nem lehetne újra megcsinálni (pl. vezetőképzések). De miért is veszne el az ember eddigi munkája?

Miért csak öt cserkész csatlakozhat először?

TOTI: Még nagyon korai időszakban van a rendszer, biztos lesznek gyermekbetegségei, amiket idővel orvosolni kell, de már elég késnek tartjuk ahhoz, hogy öt bátor jelentkező megpróbálja magát benne. Fontos, hogy a visszajelzéseiket be tudjuk építeni a játékba, és ezáltal képesek legyünk fejleszteni azon. Ezen felül szeretnénk, hogy a játék egyfajta hálóként szője be a csapat tagjait, ehhez azt találtuk ki, hogy a későbbi játékosokat a kezdő öt játékos tudja meghívni, majd az általuk meghívottak is újabb játékosokkal gyarapíthatják a kört, hogy végül mindenki, aki szívesen vesz részt benne, a részese lehessen az élménynek.

BANSZ: Egyrészt most teszteljük a rendszert, keressük a gyenge pontokat, alakítjuk az arányokat, várjuk a tesztelők visszajelzéseit. Másrészt – ahogy a Facebook vagy a Gmail is csak egy kezdő körrel indított – nálunk is fontos, hogy a résztvevők egy különleges társaság tagjainak érezhessék magukat. A létszámot meghívásos rendszerrel fogjuk folyamatosan bővíteni. Még mi sem vagyunk tagjai a játéknak, csak reméljük, hogy minél hamarabb meghívunk bennünket, nem szeretnénk kimaradni.

Milyen előnyökkel jár tagnak lenni?

BANSZ: Semmilyen anyagi vagy kézzelfogható jutalmat nem kapnak a játékosok. Ha XP-ket gyűjtesz, elmondhatod magadról, hogy bevaló arc vagy, miközben tettél is valamit a csapatért, a társadalomért. Később majd kitűzőket, felvarrókat vagy egyéb csecsebecskéket is készíthetünk, de ez egy olyan játék, melyben maga a folyamat adja az élvezetet.

TORI: A játék élménye a jutalom, és a későbbiekben egyéb fizikai megnyilvánulásai lehetnek a

kihívásoknak, ugyanakkor azt se felejtjük, hogy a teljesítmény önmaga jutalma!

Miért angolul vannak a kihívások nevei?

BANSZ: Mert a fiatalokhoz szólnunk, és könnyebb angolul menő nevet kitalálni, mint magyarul. Fontosnak tartjuk, hogy ahol csak tudunk, magyar kifejezéseket használjunk, így először magyar neveket adtunk a kihívásoknak, de rém gagyi lett a végeredmény. Azonban rugalmasak vagyunk, ha valakinek van jó ötlete, mondja, és cserélünk.

TORI: Kipróbáltuk magyar nevekkal, és valahogy nem volt az igazi. Tudom, ezért biztos fogunk kapni némi kritikát, de egyszerűen nem tudtuk elég kreatívan megalkotni több mint 200 kihívás nevét magyarul. De talán majd más!

Mennyibe kerül a játék?

TORI: A játék ingyenes, és ezt sosem szeretnénk megváltoztatni, talán későbbiekben lehet majd a szintedet jelző kis emlékeket venni saját költségre, de ez nem lesz része a játékélménynek, és

egyáltalán nem célunk, hogy profitáljunk vele. Pláne, hogy addig még egészen más fejlesztési terveink is vannak, amiket szeretnénk megvalósítani.

BANSZ: A játék teljesen ingyenes, a szervezők is önkéntesen foglalkoznak vele. Az adatbázis a Google ingyenes szolgáltatásait használja, a csapatunk honlapját pedig a Robert Baden-Powell Alapítvány biztosítja.

Tervezitek-e a továbbfejlesztését?

TORI: Igen, ahogy már korábban is utaltam rá, rengeteg ötletünk van, amit egyelőre még nem tettünk bele ebbe a verzióba, de a legfontosabb, hogy a játékosok is adhatnak hozzá új kihívásokat, és ezzel egyben egy kihívást is teljesíthetnek! Nyitottak vagyunk arra, hogy a játékosaink fejlesztő gondolatait beépítsük a játékba.

BANSZ: Természetesen. Még több kihívást szeretnénk felvenni a listába, ehhez a játékosok segítségét is kértük. Bővítenénk a repertoárt több cserkészstudással, valamint a cserkésztől függetlenebb társadalmi munkákkal is.

SZERENÁD –

BALLAGÁS

Riporter

Bán Magdolna

Fotó Nagy Gábor

Tasiné Bélteky Laura

Riportalanya

Szemők Zsuzsanna

Interjú Szemők Zsuzsannával

Többször volt alkalmam Szemők Zsuzsanna szobrászművésszel találkoznom különféle egyházi rendezvényeken, de köszönöm, hogy vállalta az interjút, és most hosszabban is tudtunk életéről, munkásságáról beszélgetni. Roppant hálás vagyok azért is, hogy elhívott hozzájuk, nézzem meg, hol él, hogyan alkot. Gyönyörű munkái már a bejáratnál szembetűnnek, de ott sorakoznak a falakon, polcokon. Izgalmas volt egy alkotóműhelybe bepillantani, ahol minden feltétel adott ahhoz, hogy remek alkotások szülessenek. Ismerjék meg városunk egyik kiváló művészt, aki egészen Mauritiusig ment, hogy rátaláljon művészetére, aztán ezzel a tudással gazdagabban térjen haza, hogy mindezt alkotásain keresztül átadja nekünk.

Szeretném kérni, hogy meséljen egy kicsit a családjáról: honnan származik, hogyan került Kecskemétre?

Dunántúlon, Marcaliban születtem, és 47 éve élek Kecskeméten. A szüleim jöttek Bajáról ebbe a városba, majd később a férjemmel is itt ismerkedtem meg. Édesanyám otthon gondoskodott a családról, édesapám katonatiszt volt, az MHSZ-nél dolgozott. A képzőművészethez nem értettek, ennek ellenére támogattak a művészeti tanulmányaimban, amiért hálás vagyok nekik. Nem neveltek val-

lósan. Édesanyám sokszor mesélt a gyerekkoráról és a Bakonytamási nevű kis faluban levő evangélikus templomról, ahol Tatay Sándor író édesapja volt a lelkész, így ő és testvérei gyerekkorukban együtt játszottak a későbbi íróval. A hit felé vezető utat magam találtam meg.

Hogyan alakult ki a művészet iránti érdeklődése?

A nagyapám bognármester volt saját műhellyel, és gyönyörű dolgokat csinált. A nagybátyám pedig az ő műhelyében 14 éves

korában szobrokat faragott, és hangszereket készített, így lehet, hogy a bennük lévő kéz-ügyességet, művészet iránti érdeklődést én vittem tovább. Baján az általános iskolában egy fiatal rajztanárnök – látva, hogy nagyon szeretek rajzolni, festeni – biztatott, hogy járjak a Rudnay Gyula képzőművészeti körbe. Ő javasolta, hogy középiskolai jelentkezésemet a szegedi Tömörkény István Gimnázium és Szakközépiskolába adjam be, ahol a szobrász szakra vettek fel. Egy lány számá-
ra nem volt természetes, hogy szobrászként indul el a pályán, és nagyon sokat köszönhetek egykori művésztanáraimnak, akik magas szintű szakmai tudást adtak át nekünk.

Hogyan alakult a pályája, milyen végzettséget szerzett?

Érettségi után én is szerettem volna a művészeti pályán maradni, ezért a Képzőművészeti Főiskolára jelentkeztem. Érzelmeim hatására, naivan, fiatal fejjel, négy év szobrászgyakorlattal a hátam mögött úgy gondoltam, hogy a festészet szakot próbálom meg. Sajnos nem vettek fel, hiszen rengetegen jelentkeztek, így a második helyként megjelölt Ybl Miklós Építőipari Műszaki Főiskolán folytattam tanulmányaimat, és építőipari üzemmérnök végzettséget szereztem.

Ezután Kecskemétre jöttem, a tervezővállalatnál kezdtem el dolgozni. Megismerkedtem a férjemmel, és nem sokkal később megszületett első gyermekünk, Eszter.

Hogyan sodródott el a család olyan messzire? Mennyi időt töltöttek Mauritiuson?

Férjem Nagy Gábor, útépítő mérnökként dolgozott, amikor egy felkérést kapott barátjától, hogy lenne egy külföldi munkalehetőség Mauritiuson. (szerk. *Mauritius egy kicsiny szigetállam az Indiai-óceánban, Madagaszkártól 900 km-re keletre*). Ekkor még javában a családi házunkat építettük, így nem mondtunk rögtön igent a lehetőségre. Aztán 1987-ben elfogadtunk egy nyolc hónapra szóló szerződést. Második gyermekünk Gábor 7 éves, leányunk pedig 10 éves volt akkor, amikor az egész család felke-
rekedett, és útnak indult. A 8 hónapból aztán végül 18 év lett.

Hogyan alakult kint az életük? Nekünk, európaiaknak hogyan kell elképzelniük az ottani életet?

A munkamegbízások egymás után jöttek, egy útépítő vállalatnál dolgoztunk mindketten. Tulajdonképpen én minden adódó munkát elvégeztem, volt, hogy szerkesztettem, pénztáraztam vagy éppen raktárellenőrként

dolgoztam. Gyerekeink pedig egy félig állami, félig egyházi iskolába jártak, amelyet eredetileg ír apácák, a Loretto rend alapított. Gyorsan megtanultak angolul, franciául és kreol nyelven is. A hivatalos nyelv az angol, de régen volt francia gyarmatként az iskolában tanulják ezt a nyelvet is, sőt többen beszélik a franciát, mint az angol. Az európai, indiai, kínai és afrikai kultúra mind jelen van a szigeten. Ezek a kultúrák – anélkül, hogy összeolvadnának – békésen élnek egymás mellett. Az első kint töltött év nagyon nehéz volt, hiszen Mauritius sokszínű sziget, más az éghajlat, más a kultúra, nem volt könnyű megszokni. Egy kicsit beszéltem angolul, azzal kellett boldogulnom. A munka mellett aztán megihletett a körülöttünk lévő természet, elkezdtem festeni és érmeket formázni. Véletlenül alakult úgy – egy bronzöntő műhelyt kerestem –, hogy az első hivatalos képzőművészeti megbízásomat megkaptam. Egy templom bejárata fölé *Mária a gyermek Jézussal* című domborművet kellett bazaltba faragnom. 1990-től lehetőség nyílt arra, hogy úgy is kint maradhattunk, ha nem dolgozunk mindketten a vállalatnál, így én teljes egészében a művészetnek élhettem. Sorban kaptam a megbízásokat, és a kint töltött évek alatt a ka-

tolikus egyház és a történelmi társaság kérésére készítettem európai jellegű alkotásokat. Prince Maurice, a sziget névadójának dombormű portréja volt az egyik korai művem, mely a hollandok mauritiusi partraszállásának 400. évfordulójára készült. A terveimet mindig otthon rajzoltam és festettem meg nagyon gondosan és aprólékosan. Egyre több és egyre nagyobb feladatokra kaptam felkérést, így emlékművekre, üvegablakra, mozaikra és még kerttervezésre is.

Közben nőttek a gyerekeink, akik a középiskola elvégzése után egyetemre mentek továbbtanulni. A fiunk Franciaországban építészként végzett, és kezdett el dolgozni, több év után most települt haza Magyarországra. A lányunk, Eszter jelenleg is Ausztráliában él a párjával, tájépítészetet és graphic design-t tanult, de most festéssel is foglalkozik. Mauritiuson az a megszokott, hogyha vége a középiskolának, akkor a gyerekek felülnek a repülőre a kis bőröndjükkel, és elmennek továbbtanulni akár Dél-Afrikába, Ausztráliába, Amerikába vagy éppen Európába. Mauritiuson egy nem túl sok szakkal rendelkező kisebb létszámú egyetem van.

Mikor döntöttek úgy, hogy visszajönnek Magyarországra, és hogyan

sikerült újra beilleszkedniük az itteni életbe?

Eldöntöttük, hogy mikor majd úgy érezzük, hogy elérkezik az idő, és a gyerekeink is végeztek már a tanulmányaikkal, akkor majd hazajövünk, mielőtt még megöregednénk. Idősebb korban már nehéz újratekdeni. 2005-ben hazajöttünk. Férjemnek volt munkája egyből, nekem kicsit nehéz volt a kezdés. Újra elkezdtem alkotni, bízva abban, hogy az elkészített munkák majd egyszer megtalálják a helyüket. Képzőművészként, szobrászként itthon egyáltalán nem ismertek engem.

Mi volt az első megbízása Kecskeméten?

A Psalmus Hungaricus emlékmű elkészítése volt az első munkám, a megbízó pedig az önkormányzat és a Kodály Intézet volt. Ez egy nagyon nagy próbatétel volt a számomra.

Az alkotás folyamatát hogyan képzeljük el?

Többféle út van. Az egyik, hogy jön egy megbízó, és kéri, hogy egy adott témájú dolgot valahol szeretne megvalósítani. A másik pedig, amikor nekem van egy elképzelésem, amelynek a modelljét kicsiben megcsinálom, és szeretném a későbbiekben nagy méretben megalkotni. Nagyon inspiráló dolog, ha valamilyen

munkára megkérnek, és azt meg tudom valósítani. Ilyenkor beleásom magam a témába, és akkor jönnek az újabbnál újabb ötletek. De olyan is van, hogy egyszer csak felhív valaki, és a kérése találkozik egy olyan ötlettel, ami már régóta a fejemben van.

Milyen munkáidat láthatjuk még a városban és esetleg az ország többi részén?

Kecskemét főterén látható a *Psalmus Hungaricus*, valamint a kulákküldözés áldozatairól megemlékező Üldözöttek oszlop és a Békás-szökőkútban a Luca-szobor. Újhartyánba is készítettem emlékművet. Van egy *Kossuth Zsuzsanna-szobrom* a János Kórházban Budapesten, amelyet még Mauritiuson alkottam. Most Nagykőrösre készítek szökőkutat és ivókutakat. A legtöbb munkám még mindig Mauritiuson található, de azért most már itthon is elég sok szobrom megvalósult.

Milyen anyagokkal és hogyan dolgozik?

A szobrászat műtermet igénylő munka, hiszen agyagozás, gipszezés, fémcsiszolás van benne. Több anyaggal kell dolgozni, jártasnak kell lenni egy csomó szakmában. Fizikailag is megterhelő a kőfaragás, a csiszolás. Időben nehéz behatárolni, van, hogy egy év, félév vagy pár

hónap alatt készül el egy-egy munka. A köztéri munkák megvalósulásának időtartamát a szoborkészítésen túl az engedélyezési folyamat és a kapcsolódó környezetépítés is befolyásolja. Sokszor évekig hordozok magamban egy témát, mire az elkészül a valóságban.

Melyik az a napszak, amelyikben szívesen dolgozik?

Reggel mindig frissebb az agyam, de szeretem azt is, amikor a műteremben megy le a nap, mert a szép délutáni fényekben is szívesen dolgozom. Remek dolgo, hogy a kert végében ott a kis birodalmam, bármikor odamehetek, és ki tudom zárni a zajos világot. Mindig megvan a lehetőségem, hogy lemenjek a műterembe, és klasszikus zenét hallgatva dolgozzam.

Volt-e valaha olyan, hogy már nem szeretett volna ezzel tovább foglalkozni?

Nem, ilyenre soha nem gondoltam, inkább tele van a fejem ötletekkel, és mindig úgy érzem, hogy kevés az időm. Inkább így vagyok vele. Van, hogy elfáradok, akkor egy-két napot pihenek, nagyon szeretek utazni, olvasni. Öröm számomra, ha megtalálom a megoldást, amikor elérem azt a fázist, hogy ez már olyan lett, amelyet ki tudok adni a kezemből. Még nagyobb öröm,

ha elkészül valami, hiszen közben adódhatnak gondok, izgalmak: jó lesz-e, megfelelő lesz-e? A szobrászat nem egy egyszemélyes műfaj, például a gránitot nem én vágom ki. Elkészítetek egy tervet, egy kis modellt, ami alapján kivágják kőből, vagy kicsiben kiöntetem bronzba, hogy lehessen látni, hogy körülbelül milyen lesz. Együtt dolgozom a kövessel, a bronzöntővel, építésszel, kertésszel, ha úgy adódik. Ez mindig többemberes, azaz csapatmunka. Akkor lesz jó az eredmény, ha mindenki a maximumot próbálja kihozni abból, amit ő csinál. Fontos ilyenkor mindig az együttműködésnek a hangulata, a megbeszélések az esetleges változásokkal kapcsolatban vagy a problémák megvitatása. A lényeg, hogy ez az ügy érdekében, alázattal történjen mindenki részéről, hogy a lehető legjobb eredmény szülessen.

Hogyan került kapcsolatba a reformátusokkal?

A férjem református papgyerek. Egyre több a barátunk, így sok a kapcsolódásunk a református egyházhoz. Nagy lehetőség és megtiszteltetés számomra, hogy innen is kaptam megbízásokat, részt vehettem munkákban. Szép a templom és az épületek, fontos megbízás volt, hogy érmekeket készíthettem az Újkollégium fennállásának 100. évfordulójára,

a kecskeméti református oktatás 450 éves évfordulójára és emlékdíjat a református nőszövetség számára. Mint építész, engem az építészeti témájú érmekek különösen érdekelnek. Nagy öröm számomra, hogy húsvét előtt elkészült a jubileumi gránitmozaik az Újkollégium sarkánál

Milyen alkotás készül a reformáció 500. évfordulója alkalmából az Újkollégium elé?

Nem tudom, hogy lehet-e erről beszélni, mert még előkészület alatt áll. A terv pár éve már elkészült, egy bárányos oszlop az elképzelés, amelynek az előkészítési folyamatai most zajlanak. A tervek szerint bronzból, illetve többféle színű gránitból készül majd.

Nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy lehetőségekhez jutottam ezen a csodálatos kecskeméti főtéren, és a kézjegyem ott lehet valamilyen formában. Megpróbálok hozzáadni a meglévő értékekhez. Persze azt majd a jövő dönti el, hogy amik létrejöttek, azok mennyire maradandóak. A művésznem mindig az az álma, hogy örökké tegye a mulandót.

1

2

3

4

5

6

7

8

Felkészülés a presbiter-választásokra

A Magyarországi Református Nőszövetség és a Magyar Református Presbiteri Szövetség közös országos konferenciáján 2017. április 29-én a Dunamelléki Egyházkerület Székházának dísztermében elhangzott előadások

A XXI. század a nők évszázada lesz – mondják egyre többen. Ha ez igaz lenne, akkor viszont az a nem lényegtelen kérdés fogalmazódik meg, *hogy vajon milyen nőké?* A Jelenések könyvében a végidők női metaforái között két egészen különböző kép fogalmazódik meg: a napba öltözött asszony (12. fejezet) és a nagy parázna (17. fejezet). Őszintén tegyük fel a kérdést: vajon melyik felé haladunk?

A ma leginkább „kiosztott női szerep” a **szépség**: újságcímlapok, óriásplakátok, már szinte autót eladni is csak egy szép nővel lehet... Mintha ez lenne az egyetlen, ami

értékes és értékelhető, s amit megérdemlünk mi nők. Eladott szépség ez, vásárolható és ezért vásári is. Vajon keresztyén nőként is ez az ideálunk? A válasz az lehet, hogy a szépség valóban női érték, és Isten igéje beszél is a női szépségről, de annak megfelelő helyéről is: *„Szépségedet a király kívánja, szolgálj hát néki!”* (Zsolt 45,11). Ha van szépség a vonásokban, a vonalakban, akkor az is Isten dicsőségére kell, hogy emlékeztessen. Mert a nő legnagyobb kísértése, hogy Isten helyett magára vonja a figyelmet. Ezért szépségét szolgálatba kell, hogy állítsa. Mert van másfajta

1. **Luca szobor** (Kecskemét főtér)
2. **Fibonacci ivókút** (Kecskemét főtér)
3. **Pierre Poivre bust** (Mauritius Pamplemousses garden)
4. **Menage Madonna relief** (Mauritius Goodlands)
5. **Kecskemét Mészöly Gyula síremlék**
6. **Madonna** (Mauritius St. Mark templom)
7. **Emléktábla a református oktatás 450. évfordulójára** (Kecskemét)
8. **British landing monument** (Mauritius Baine Boeuf)

szépség is, mely a szemben és a szívben mutatkozik, a kezek munkájában, a közösségteremtésben, a mosolyban, a kapcsolatok ápolásában, mely sugárzik, s amely Isten ajándéka minden nőnek akár szabályosak a vonásai, akár nem.

Két idézettel hadd folytassam, melyek olyan emberek gondolatai, akik sokat foglalkoztak a nők helyzetével. Az egyik Ranschburg Jenőtől való, aki a XX. században sokakat tanácsolt a médián keresztül: *„A nő a lebecsült társ helyett – amelynek az elmúlt századokban tartották –, mára versenytársává lett. Ahelyett, hogy megbecsült társává lehetett volna.”* Lehet, hogy nem kéne feladnunk ezt a kiváltságos lehetőséget?

S egy századdal korábban a drámaíró jegyezte meg kissé ironikusan a máig igaz mondatot: *„A női egyenjogúság azt jelenti, hogy a feleség választhat, hogy a házimunkát kedvvel vagy kedvetlenül végzi.”* (G.B. Shaw) Mert valóban így van, s aki női hivatás mellett dönt, annak a 100% helyett 150%-ot kell teljesítenie.

Mielőtt választ találnánk a XXI. századi női mintázatra, menjünk vissza az alapokig: **a nő megteremtéséig.** Mire is, hogyan is teremtette Isten a nőt? Mózes első könyvében olvassuk: *„Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt.”* (1Móz 2,18-22)

„A nőt nem a férfi alá rendelte, mert nem a lábából teremtette, s

nem is föléje, mert nem a fejéből – mondja a Midrás, az Ószövetség egyik magyarázata –, *hanem az oldalbordájából”.* Azaz mellé. Hogy **együtt legyenek istenképző emberre** (1Móz 1,27). Mert egyik a másik nélkül nem tud azzá válni. Eleve **szeretetkapcsolatba** és **szeretetkapcsolat** által születhet csak ember. Ez a mellérendelés szép héber kifejezéssel: „ezer kenegdő”, azaz **segítőtárs**. Ezt a szóösszetételt minden más bibliai versben Isten magára nézve mondja ki, mert ő a mi igazi segítőtársunk. Itt a nő teremtésének céljában ebbe a kiváltságba vonja bele a nőt, hogy segítőtársává lehessen. S számtalan bibliai helyen olvashatunk a **helyüket megtalált, s ezáltal segítőtársává lett** nőkről, akik nem fölé vagy alá voltak rendelve, hanem Isten tervének részeként **a férfi mellé.**

Az alárendelés a **bűn esetét követő eredménye**, s nem az Isten eredeti terve. Ha Mózes első könyvének harmadik fejezetét olvassuk, ott válik világossá, hogy a bűn a férfi és a nő közé állt, egymástól elválasztotta őket, egymás ellen fordította, s a nőt alárendelte a férfi hatalmának (1Móz 3). Mert az engedetlenség, a hitetlenség mindkettőjük bűne volt, így szeretetkapcsolatuk lett a legnagyobb ár. Hogyan is történt mindez? Igen, Éva szakított a fáról. De vajon mit tett Ádám? Ráütött a kezére? Megállította? Figyelmeztette? Nem. Hallgatott, s evett a kínált almából. A számonkéréskor

is Évára hivatkozott: *„Az asszony, akit mellém adtál, az adott nekem...”* (1Móz 3,12). Azóta is sokszor ez a házasságban a legártóbb tényező: a nő gyorsan és hirtelen cselekszik, s férfi pedig sokszor passzív és a következmények elől kitér. Az alá-fölé rendeltség meghirdetése és ennek visszaélései sokat ártottak a férfi-nő kapcsolatnak, egyikük sem találta meg igazán a helyét ebben. A férfi, ha ugyanis nem egészül ki egy nővel – könnyen durva és öntörvényű lesz, mert nem kap alkalmat arra, hogy gondoskodjék. De a nő is, ha nem egészül a férfivel – könnyen szeszélyes és önző lesz, mert nem kap alkalmat arra, hogy szolgáljon!

A Bibliában férfiak és nők egyaránt ott vannak Isten szolgálatában, ki-ki a maga helyén. Mi lett volna Bárákkal, ha nincs ott Debóra próféta (Bírák 4)? Hogyan született volna Isai, Dávid s Jézus, ha Ruth nem vállalja a maga részét (Ruth 1-4)? Mi lett volna Dáviddal, ha Abigail nincs a helyén (1Sámuel 25)? Vagy hogyan menekült volna meg egész Izrael népe, ha Eszter nem vállalja, hogy életét is kockáztatja (Eszter könyve)? Jézus annyira becsülte a nőket, hogy engedte őket is szolgálni, s tanította őket. Volt, akit egészen személyesen is, amit korának rabbijai közül senki sem tett volna (Lk 10,38-42). Ki látta volna meg a samáriai asszonyban az első misszionáriust (János 4)? De ott vannak a feltámadás tanúi

között is, akiknek Jézus elsőként jelent meg (Mt 28,8-9). Vagy Pál, aki azt a kijelentést kapta a macedón férfi látomásában, hogy menjen át Európába. S Filippiben megtalálta a női imaközösséget a folyóparton (ApCsel 16). Nem lehetett egyszerű felismerni Isten vezetését ilyen összefüggésben. De Pál írta le azt is, hogy „*Krisztusban nincs többé férfi és nő..., mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztusban.*” (Gal 3,27)

Ahogy az Efezusi levélben Pál meghatározza a férfi és nő helyét – Krisztus által (Ef 5,21-33). A férfi feladata a **szeretet**, melynek mintája maga Krisztus, aki az egyházat szereti, úgy, hogy életét adta érte. Ez a szeretet nem engedékeny, nem felületes. Sem nem visszaélés a hatalommal, hanem felelős és gondoskodó. A „fej” nem arra való, hogy ellene mozduljon a „szívnek”, mert akkor mindkettő tönkremegy. Hanem, hogy a Krisztusra figyelmet erősítse. A nő feladata az **engedelmesség**, melynek mintája ugyanúgy maga Krisztus, aki engedelmeskedett az Atyának, életét odaszánva a halálra is. Az engedelmesség önkéntes és teljes. Ezért a házasság különleges helye Krisztus felmutatásának a világban. A keresztyén házasság maga is bizonyágtétel. De alapja nem az elvárás: „Majd, ha szeretsz, akkor engedelmeskedem” – vagy fordítva –, hanem mindkét fél Krisztusra néz, s onnan veszi saját „szerepéhez” a mintázatot, a felelősségvállalást

a másikért: „*Engedelmeskedjete egymásnak Krisztus félelmében.*” (Ef 5,21). Mindenki a magáét kell, hogy egyre jobban vállalja, cselekedje a házasság során. S ahol nem ez történik, ott a házasság nem keresztyén, akkor sem, ha tagjai mindketten keresztyénnek vallják magukat, mert a **mellérendelés** (segítőtárs) eredeti gondolata csak Krisztusban lehetséges.

Így a XXI. századi – Isten által elgondolt – nő már nem az egyenjóságért kell, hogy küzdjön. Sokkal több lehetősége van, mint valaha volt. Úgy kell a helyét megtalálnia, hogy egyszerre mindkét nem átélje: megbecsült társak vagyunk, segítőtársaknak kaptuk egymást. Ez teremtettségünk és megváltásunk különlegessége.

S hogy a mai agy kutatás ezt a kettősséget és egyben egymásrautaltságot mennyire alátámasztja, nézzünk néhány szemnyitogató tényre: a női agy két agyféltekéjét 25-30%-kal több idegrost köti össze, azaz sokkal aktívabban tudják használni az átmenetet a két agyfélteke között. Ezért a nők „sokpályásan gondolkodnak”, nem tudnak egyszerre nem több dologra figyelni (!). A helyzeteket így gyorsabban látják át, s az információkat kombinálják. Viszont ebből következik, hogy pl. a jobb és bal irány megkülönböztetése átgondolást igényel (!). A férfiak gondolkodása célratörő, ún. egypályás gondolkodás. Részletről részletre, csak a tényekhez ragasz-

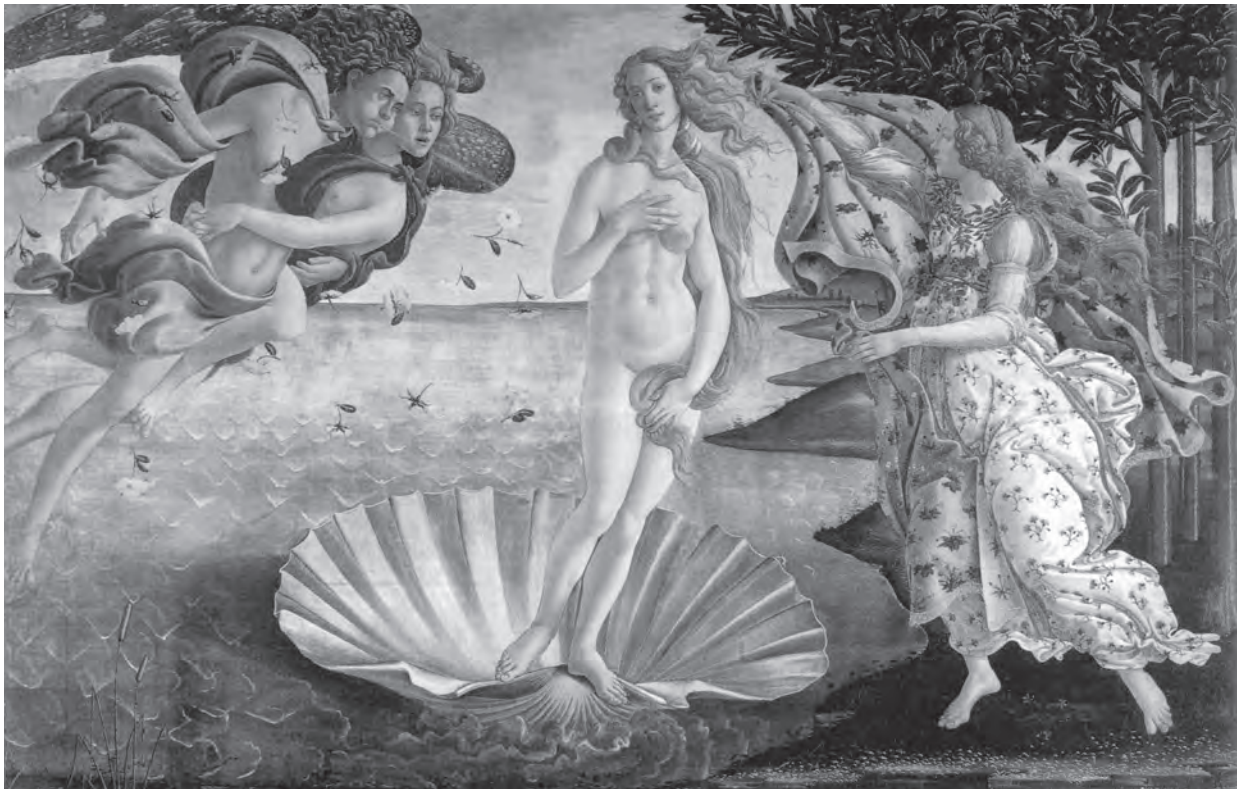
kodva. Ha valamibe belemerülnek, „se hall, se lát” állapotba kerülnek. Nekik ahhoz kell idő, hogy pl. hazatérve igazán megérkezzenek. De a látótér szélességében is nagy a különbség. Míg a férfi keskenyebb mezőszélességet lát, de távolabbra is élesen, addig a nő szélesen lát és rövidebb távra. Beszédben is más az igény: míg a férfiak megelégszenek napi 7000 beszédegységgel, a nők számára – akiknek a beszéd egyfajta lélekmozgás – legalább 20 000 egység a kielégítő. Ezért van az is, hogy ha a férfi tanácsot kér, akkor azt meggondoltan teszi, s csak megbízható embert választ. Kevés szóval, meggondoltan. Míg a nő tanácskérése csak gondolkodásának része, s nem is szereti a konkrét tanácsokat. Hirtelen vált témát és olyan összefüggésekben, mely nem mindig követhető másoknak. A test felépítéséről talán nem is kéne beszélnem: a férfiak testsúlya átlagban 15%-kal, míg izomzatuk átlagban 25%-kal több, mint a nőké. Ezt a nők a zsírszövetek mennyiségével egyensúlyozzák – nyilván szerepük is ebből adódik, hiszen testidomaik (hormonális alapon) a gyermekfogadásra és táplálásra összepontosítanak. Mintha nem is „az emberről” beszélénk, hanem két különálló lényről. Valaki így is fogalmazta: „*A férfi a porból teremtetett, a nő pedig a férfiből, ezért a férfi számára a vertikális élet-értelemkeresés a megfelelő.*”

Ha keressük a helyünket mi, XXI. századi nők, akkor elsősorban vissza kell találnunk **eredeti helyünk-re. A derék asszony dicsérete** (Péld 31) is elég sok értéket elmond a mai nőknek, de ha sorra vesszük az egyéb bibliai női mintákat is, akkor kiderül, hogy semmit sem vesztek érvényességükből. A korábban említettek mellett, pl.: a tésztát dagasztó nő kovászának példázata, mely az Isten országáról szól (Mt 13,33); vagy Tábitha, aki adakozásával és varrásával képviselt értéket a közösségben

(ApCsel 9); vagy Lóisz és Euniké, az anya és nagymama, akik hitre nevelték Timótheust (2Tim 1,5), stb.

Isten ígéje tehát nem választja szét a férfit és a nőt, hanem mindig együtt beszél róluk. S a konkrét, erre a napra adott témához hozzászólva, lehet, hogy presbiternek a férfiakat kellene megválasztanunk, hogy ez „külső megerősítésként” méltóságuk megbecsüléseként a helyére kerüljön. Mi, nők akkor is megtesszük, amit tehetünk, ha nem kapunk rá tisztséget. S maradjon is így. Ha nem akarunk „nőies” egyházban

élni, nekünk, nőknek vissza kell adnunk a képviselési szerepeket a férfiaknak – nem azért, mert jobban csinálják, hanem mert nekik van rá szükségük. Ezért kérem a jelenlévő hölgyeket, hogy „kovászoljanak ott-hon”, azaz bátorítsák meg férjüket, fiukat, unokájukat, hogy vegyenek részt egyházunk építésében (1Pét 3,1-8!). S most a presbiterválasztásra készülve ajánljuk őket jó szívvel, imádkozunk értük, hogy vállalják fel a következő 6 évet, szolgáljanak Isten dicsőségére, s embertársaik javára.

Mi újság a gyűjteményeinkben?

Az év első két hónapja mindig arról szól, hogy az előző évet lezárjuk, elkészítjük a különféle statisztikákat, beszámolókat a minisztérium, egyházmegye vagy éppen a fenntartó számára. Közben azért ki-ki végzi a maga területének munkáit is, sőt a kölcsönzés, adatszolgáltatás, nyilvántartások vezetése, dokumentumok bevételezése folyamatos. Kevesen tudják, hogy nem csak az egyházközségi könyvtár, de mindkét iskola tartós használatra szánt dokumentumait, a városi hittanoktatáshoz szükséges tankönyveket is mi vételezzük és dolgozzuk fel. Ez több mint 1000 dokumentumot jelent egy évben. A tavalyi évben és már az idén is előfordult, hogy hirtelen felállt és itt hagyott egy-egy munkatársunk. E miatt hetek esnek ki, hiszen már egyáltalán nem biztos, hogy a felmondási idő alatt találunk helyette valakit. Egyre nehezebb szakképzett, megbízható és elhivatott munkatársat találni. Március elején hagyott itt bennünket

Mecsnóbel Mónika könyvtáros, és néhány nap keresgélés után nagy szerencsénkre beajánlották hozzáink Tasiné Bélteky Laurát. Laura fiatal anyuka, aki éppen a harmadik diplomáját készül megszerezni. Biológusnak, táplálkozás-tudományi szakembernek tanult, illetve gyógyszerasszisztensként végzi tanulmányait jelenleg is Szegeden. Alig két hónapja van nálunk, de úgyszemint sikerült beletanulni a könyvtári ügymenetbe, hogy már azokat a dokumentumokat rögzíti újra, amelyeknek a címlapja eddig nem lett a számítógépes adatlaphoz rögzítve, illetve nem került beléjük vonalkód. Persze ha úgy adódik, ide-oda elszalad, végzi a számlák rögzítését, vezeti a statisztikát, korrigálja az elektronikus leltárkönyveket, szkennel és besegít a kölcsönzésbe. Silvia kolléganőm szinte végig a kölcsönzést intézni, mellette a folyóiratok regisztrálását, nyilvántartását, számítógépes rendszerbe való rögzítésüket, cikkek szerinti feldolgozását és

a honlapon az elektronikus katalógus kiépítését. Ákost folyamatosan kérésekkel ostromolják a kollégák, hol az új adatbázisba kell anyagot feltöltenie, hol tervrajzot előkeresnie, fotóznia, vagy éppen egy-egy meghívót, plakátot, logót terveznie. A levéltár és a könyvtár munkájának összehangolása és az újság összeállítása a feladatom. Ritka az, amikor a régi könyvekkel tudok egy kicsit foglalkozni. Ez az jelenti, hogy az ún. RMNy-t azaz a Régi Magyarország Nyomtatványokat viszem számítógépre, próbálom azonosítani a bennük lévő possessor bejegyzéseket és ex libriseket. Ezek a könyvek Magyarországon jelentek meg 1850-nél korábban magyar szerzőtől, magyar kiadótól. Az is lehet, hogy külföldön jelentek meg, de magyar vonatkozású témákat dolgoztak fel. Még közel sem járok a végénél, hiszen az A méretű könyvekkel kezdtem, de így is már több mint 500 tételt rögzítettem. Ez azért is lenne fontos, ha elkészülne, mert

akkor így az RMK (Régi Magyar Könyvtár 1711-nél régebbi kiadású művek), illetve az antikvákkal (1600-nál régebbi kiadású külföldi munkánk) összeállna könyvtárunk legértékesebb anyagainak jegyzéke. Pontosan meg tudnánk határozni gyűjteményünk műemlék részét. A könyvtári mindennapokból egy nap erejéig azért sikerült kizökkenünk április elején. Budapesten az evangélikusok új múzeumát, illetve a Bibliamúzeumot néztük meg egy szakmai nap keretében.

Sajnos még mindig semmi hírnünk arról, hogy a **Reformatour** – *Alföldi Református Csillagtúra* GINOP 7.1.4. kódszámú pályázatunk sikeres elbírálásban részesült volna. Nemcsak mi, hanem partnereink is izgatottak, hiszen több mint fél éve benyújtott pályázatról még mindig nincs döntés. Erre várunk, hiszen akkor a könyvtár biztosan költözne, sőt a levéltár is átalakulna. Sokat segített rajtunk, hogy kulturális közfoglalkoztatottként plusz egy főt tudunk az idén is foglalkoztatni, így már a tavalyi évben egy kicsit felgyorsult a dokumentumok feldolgozása, rendezése. Folyamatosan érkezik hozzánk anyag, amelyet szortírozni és archiválni kell. Hosszas megbeszélés és tárgyalássorozat eredményeként az elmúlt hetekben tudtuk elkezde-

ni annak a levéltári modulnak a tesztelését, amelyet kizárólag a mi igényeink és ötletünk alapján a már eddig is használt könyvtári integrált rendszer fejlesztőjének (NetLib Kft.) szakembere, Szilágyi Loránd készített el a számunkra. Úgy gondoltuk, hogy más levéltári programot nem ismervén, saját fejlesztésbe fogunk, hátha az célravezetőbb lesz. Szerettük volna, hogy a már eddig feldolgozott iratanyagok, amelyeket Exel táblázatokba rögzítettek, minél előbb kereshetővé váljanak, és a honlapon keresztül a kutatók, érdeklődők számára elérhetőek legyenek. Eddig több mint 2000 iratanyag került feldolgozásra a rendszerben, és folyamatosan töltődnek fel a már eddig feldolgozott anyagok is. Bízunk abban, hogy mások számára is érdeklődésre számot adó lesz ez a felhasználóbarát program. Az idei évi minisztériumi támogatási kérelmünkben olyan fejlesztésre szeretnénk anyagi segítséget kapni, amely lehetőséget nyújt a még szélesebb nyilvánosságot elérő, kompatibilisebb, modernebb design-nal bíró honlap elkészíttetését megvalósítani. Egy 6-7 évvel ezelőtt megálmodott és pályázatból megvalósított, kollégánk által tervezett honlapja van intézményünknek. Az elmúlt időben az informatika, szá-

mítástechnika területén jelentős fejlesztések történtek, amely a mi portálunkból hiányzik. Egy mai, a 2017-es törekvéseknek megfelelő, CSS3 szabvány alkalmazásával megvalósuló honlapot terveznénk. Az arculat megtervezése saját lenne, az informatikai háttér megvalósítása pedig a már eddig is szoros munkakapcsolatban és partnerségben lévő cégé, a NetLib Kft. munkatársaié. Jelenleg a Drupal 6-os verzióval rendelkezünk, amelyet egy nagy ugrással 8-as (responsive) verzióra cserélnénk. Jelenleg elég körülményes a digitális tartalmak feltöltése, hosszadalmas procedúra, és mivel terveink között szerepel még több anyag ilyen irányú feltöltése, ezt mindenképpen egy másik nem flash alapú, hanem korszerűbb HTML5-ös megoldásra cserélnénk. Elképzeléseink szerint külön szeretnénk választani a két gyűjteményt, a levéltárat és a könyvtárat, valamint egy kutatói autentikáció bevezetését tervezzük, ahol egy admin felületen mi szabályoznánk azt, hogy ki milyen tartalmakhoz férhet majd hozzá. Így kutatási díj fejében lehetőség lesz online kutatási jogot szerezni, és a digitális tartalmakhoz hozzáférni. Továbbá az elektronikus katalógus révén a feldolgozott iratok mindenki számára visszakereshetővé válnának.

Játék az egész világ!

Egész életünk játékok sorozatából áll. Születésünk előtt édesanyánk úgy játszik velünk, hogy simogatja a pocakját, halkán dudorászik körülöttünk, beszél hozzánk. Amikor megszületünk, onnantól kezdve mi is bekapcsolódunk a közös játékba. A csiklandozásba, a gügyögésbe, később a beszélgetésekbe, a kúszásba, mászásba, majd az első lépések, amelyek egyre gyorsabbak lesznek. Futunk a labda után, és semmi más nem érdekel, minthogy játszva felfedezzük a világot!

A környező világ is sok játékot kínál nekünk, csalogatja elménket, hogy egyre okosabban, gyorsabban tudjunk csodálni azt, ami körülvesz bennünket.

De van, amikor észrevesszük, hogy nem megy minden olyan könnyen, mint a másiknak. Amikor azt látjuk,

hogyan vannak, akik sokkal ügyesebbek, összeszedettebbek, pedig mi is hasonlóan cselekszünk. Azt érezzük, hogy nekünk, pedig teljes erőfeszítéssel akarjuk, mégsem úgy sikerül.

Hogyan tudnánk mi teljes örömmel játszani, ha közben nem minden szabályt tartunk be? Vagy ha már nem is tudjuk, mik voltak azok, amiket kértek tőlünk?

Sokan mondják, hogy miért nem figyelünk oda, hiszen már ezer-szer elmondták, mi a feladat! Nem is beszélve arról, hogy hol jár az eszed, édes gyermekem?!

Ilyenkor már a felnőttek fogják a fejüket, hogy sosem fog jól tanulni ez a gyerek!

Pedig: *„A rajtnál mindannyian egyenlők vagyunk. Nem lehet különbséget tenni az emberek között*

az alapján, amit korábban elértek, mert csak az lehet a mérvadó, amit most képesek bizonyítani.” (Kilian Jornet)

Amikor azt látod, hogy a környezetben van olyan, aki ezeket a gondolatokat élheti át, akkor segíts egyszerűen!

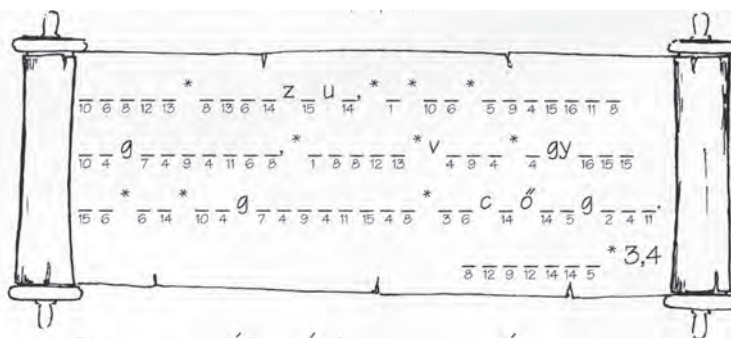

JÁTSSZ VELE ÍGY!

15 EGYSZERŰ ÖTLET, JÁTÉK AHHOZ, HOGY A FIGYELMED, KONCENTRÁCIÓD JAVULJON!

1. Törd meg a hosszabb munkát 5 perces mozgással!
2. Simon mondja játék: A játékvezető utasításokat ad, de csak akkor kell teljesíteni, amikor Simon mondja.
3. Válogató játék: Egy történetben, párbeszédben arra kell figyelni, hogy a sorok között bujkálnak növények, állatok, nevek. Ha ezeket hallja tapsol, koppint stb.
4. Fejts különböző nehézségű rejtvényeket!
5. Játssz memóriajátékokat!
6. Érme játék: Amikor sok érme közül kiválasztasz öt darabot, és ezt a sorozatot emlékezetből keresitek ki az érmék közül.
7. Hallgass olyan zenét, amely megnyugtat! A zene pihenteti az elmét, és teret enged a gondolatok szárnyalásának!
8. Tanulj meg amőbázni!
9. Sakkozz!
10. Fűzz gyöngyöt megállapított minta alapján!
11. Keress különbségeket két kép között!
12. Játssz többféle kártyajátékkal, például Fekete Péterrel!
13. Utazás, séta közben közösen keressetek megadott dolgokat, például piros autót, templomot stb.!
14. Tanulj még több szót szókeresővel!
15. Röviden, tömören fogalmazz!

Jézus mennybemenetele

Fejtsd meg az ígét az
apostolok neveiben
számokkal jelölt
betűk segítségével!

PÉTER₅ JÁNOS₁₂ JAKAB₉ ANDRÁS₁
FÜLÖP₁₆ TAMÁS₁₅ BERTALÁN₁₁
MÁTÉ₁₀ JAKAB₂ SIMON₁₄ JÚDÁS₆

FORRÁS: 365 Bibliai történet gyermekeknek és tanítóknak. Bibliai feladat-tár.
Parakletos Könyvesház, 2008. (Újszövetség 6. rész 319.)

Ifjúsági programok 2017

IFJÚSÁGI CSOPORTOK KECSKEMÉTEN

KATONAIIFI: hétfőnként 14:30-tól a Katona József Gimnáziumban, 9-12. osztályosoknak. Vezeti: Weiner Zoltán és Weiner-Legeza Luca. (Találkozó a portánál.)

ZSIRIFI: keddenként 16:00-tól a gyülekezeti ifjúsági központban, 9-12. osztályosoknak. Vezeti: Gajdácsi Márkó.

REFIFI: szerdánként 15:30-tól a gyülekezeti ifjúsági központban, 7-8. osztályosoknak. Vezeti: Szikora Bella.

IFI18+: szombatonként 17:00-tól a gyülekezeti ifjúsági központban, 18 éven felülieknek. Vezeti: Kovács Heni.

KATONATELEPI IFI: kéthetente vasárnap 16:00-tól a katonatelepi gyülekezeti teremben. Vezeti: Laczay András.

MÉNTELEKI IFI: vezeti Ritter Nándor.

GITÁRSULI: péntekenként 17:00-tól a gyülekezeti központban. Vezeti: Sipos Gergő.

CSERKÉSZCSAPAT: több csoportban, többnyire péntek délutánonként, 2-12. osztályosoknak. További információ:

<http://vetessy.hu/csatlakozz>, kapcsolat@vetessy.hu, vagy Kutasi Bencénél.

A konfirmációt követően tervezzük egy péntek esténként 18:00-tól találkozó ifjúsági csoport indítását a gyülekezeti ifjúsági teremben!

NYÁRI IFJÚSÁGI TÁBOROK

CSERKÉSZTÁBOROK: nomád táborok jún. 26-30. között a 3-4. osztályosoknak, júl. 2-7 között a 8-12. osztályosoknak, júl. 7-16. között az 5-7. osztályosoknak. További információ és jelentkezés: Kutasi Bencénél.

NYÁRI GYÜLEKEZETI GYEREKHETEK: júl. 3-7. között az Emmaus házban, ill. júl. 10-14. között a Papp-tanyán, 1-8. osztályosok számára. További információ és jelentkezés: a júl. 3-7-i táborra Kovácsné Barócsi Editnél vagy Huberné Deák Ildikónál, a júl. 10-14-i táborra Szabóné Szanyi Ilonánál.

NYÁRI IFJÚSÁGI TÁBOROK (FOLYT.)

TÚR-TÚRA: nyári evezős-biciklizős-sátrazós ifjúsági tábor, júl. 17-23. között. További információ és jelentkezés: Pál Ferencnél.

CSILLAGPONT: országos református ifjúsági találkozó Debrecenben, júl. 25-29. között. További információ: <http://csillag.reformatus.hu/>, jelentkezés: Weiner Zoltánnál vagy Weiner-Legeza Lucánál.

REFISZ: a Református Fiatalok Szövetségének országos ifjúsági tábora Balatonszárszón, aug. 7-13. között. További információ: <http://refisz.hu/>, jelentkezés: Weiner Zoltánnál vagy Weiner-Legeza Lucánál.

SÓFÁR: országos református zenei-művészeti tábor Kecskeméten, aug. 7-13. között. További információ: <http://sofarportal.hu/>, jelentkezés: Pál Ferencnél.

ELÉRHETŐSÉGEK

Gajdácsi Márkó	30/8601097	gajdacsimarko@gmail.com
Huberné Deák Ildikó	20/5875147	ujszovetseg@gmail.com
Kovács Heni	30/4007375	henritta.kovacs97@gmail.com
Kovácsné Barócsi Edit	20/4010909	edit.barocsi@gmail.com
Kutasi Bence	70/7760069	kutasi.bence@vetessy.hu
Laczay András	30/6365807	laczaya@gmail.com
Pál Ferenc	30/2053094	plszi1@freemail.hu
Ritter Nándor	30/4968664	ritter.nandor@gmail.com
Sipos Gergő	70/3339473	sipafa77@gmail.com
Szabóné Szanyi Ilona	30/6380477	szabhatok@gmail.com
Szikora Bella	70/7031415	szikuatleta@gmail.com
Weiner Zoltán	30/2516951	niew.re@gmail.com
Weiner-Legeza Luca	30/4640295	legeza.luca@gmail.com

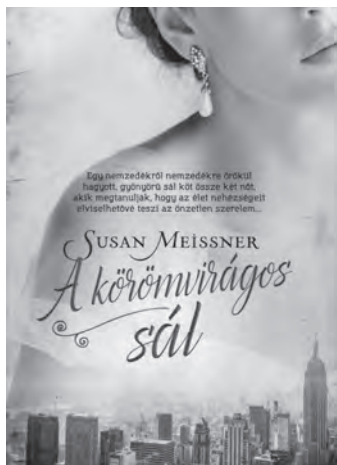
Bármilyen, az ifjúsági élettel kapcsolatos kérdéssel keresd bátran Weiner Zoltánt vagy Weiner-Legeza Lucát!

Könyvajánló

SUSAN MEISSNER: A KÖRÖMVIRÁGOS SÁL

Múlt és jelen és egy körömvirágos sál, ami összeköti e kettőt. A regény két idősíkból játszódik párhuzamosan, két női főszereplővel, akik hasonló tragédiát éltek meg. Egyikük Clara Wood, aki az 1911-es manhattani Triangle Ruhagyárban kiütött tűzben veszítette el szerelmét, és aki azóta nem volt képes a városba visszatérni. Ezért munkát vállalt ápolóként a New York-i kikötő bejáratánál lévő Ellis-szigeten. A másik nő, Taryn Michaels egy különleges kelmékkel foglalkozó boltban dolgozik az Upper West Side-on, miközben egyedül neveli lányát. Az ő férje 2011-ben, a Világkereskedelmi Központ tornyainak összeomlásakor tűnt el.

Clara figyelmét egy csodálatos sál kelti fel, amíg gondozza az Ellis-szigetre betegen érkező bevándorlókat, és ez a sál lesz az, ami arra kényszeríti, hogy feltételezések helyett szembenézzen a múlt eseményeivel, és eldöntse, hogy visszatérjen-e a való életbe. Ez a sál, amely egykor Taryn és lánya

életét is megmentette a szeptember 11-i tragédiában, felfedi a még be nem gyógyult lelki sebeiket is. A két nő félelmeit, kétségeit és vívódásait élhetjük át mi is a regény lapjain, ahogy veszteségüket gyászolják, ahogy próbálnak túlélni.

Természetesen a regényből az új szerelem lehetősége és ezzel együtt a férfiak sem hiányoznak. Clara a kórházban ismerkedik meg Andrew-val, a beteg bevándorlóval, akinek ápolását a nő teljesen

magára vállalja. Andrew a bevándorlókat szállító hajón veszítette el a feleségét, így az ápolónő mélyen együttérez a férfivel. Edwardnak, a kórház új orvosának is megtetszik azonban a fiatal ápolónő.

Taryn pedig újra összetalálkozik azzal a férfival, aki segített neki azon a tragikus napon megmenekülni a romok pusztításából, amikor elvesztette a férjét.

Hogy a két nőnek sikerül-e újra bízni az életben, és mernek-e, tudnak-e újra szeretni, és hogy a körömvirágos sál hogyan kapcsolja össze a történetüket, az a regényből derül majd ki.

Az igényesen elkészített könyvborító miatt is érdemes kézbe venni ezt az érzelmeimmel teli, izgalmas, ugyanakkor elgondolkodtató, nőknek szóló regényt.

Susan Meissner, kaliforniai író, újságíró, lelkészfeleség műve 2014-ben jelent meg, és ebben az évben neveztek is hazájában a 10 legjobb női regényirodalom címre.

Tartalom

- 2 BÁN MAGDOLNA: Főszerkesztői gondolatok

ARANYALMA EZÜSTTÁNYÉRON

- 3 SZABÓ TAMÁS: „...az ERŐNEK...
Lelkét adta nekünk az Isten”

LÉLEKTŐL LÉLEKIG

- 4 DSIDA JENŐ: Egyszerű vers a kegyelemről
5 ANSELM GRÜN: Alázat
6 KAMARÁS ISTVÁN: Jézus megjelenik a tanítványoknak
7 Imádság
8 GYÖKÖSSY ENDRE: Boldogságok az Isteni Boldogmondások Margóján

EZ TÖRTÉNT

- 9 VARGA MIKLÓSNÉ: Kecskeméti kékkeresz-
tesek a szigetszentmihályi regionális
találkozón
11 FERENCZI JÓZSEFNÉ: Nőszövetségi
kirándulás
13 MIKESI TIBOR: Mátraházi edzőtábor
kórustagoknak
15 PONGÓ ZSUZSA: Mátraházi kórushétvége
2017. május 5-7.

GYÜLEKEZETI ÉLET

- 16 WEINER ZOLTÁN, WEINER-LEGEZA LAURA:

Hatodéves teológusok bemutatkozása

- 19 KUTI JÓZSEFNÉ FILEP KATALIN: Megújult
templomi textilek
21 PÁL FERENC: ALPHA-sorozaton
vettem részt
23 VASS RÉKA ADRIENN: Isten tisztelete
Petőfivárosban
25 T. KABAI VIRÁG, HODÁNICZ TAMÁS:
Voelkertelepi imaház
27 WEINER ZOLTÁN: Időutazás a
kálvinista Rómába
28 ☺ SZÖLLŐSI ADÉL, KERESZTESI ZITA:
A kONfirmációs 7-V-ge
30 PÁL FERENC: Konfirmáció: szublimáció
helyett animáció
32 HORVÁTH TEKLA VIKTÓRIA: Bizonyágtétel

DIAKÓNIA

- 34 LASSU-PLASEK TÍMEA: 15 év margójára
35 KASS-FRANCZ ANDREA: Családi körben a
Sion házak lakóival
36 VÖRÖS ÉVA: Eltörölhetetlen jegy

KOLLÉGIUMI ÉLET

- 37 DR. SZABÓ ILDIKÓ: Az vagy, amit olvasol
40 DR. BABICZKINÉ PELLIKÁN KRISZTINA
MÁRTA, HORVÁTH BLANKA, TELEKES TAMÁS:
Kecskemét Város Polgára Leszek
47 DR. SZABÓNÉ PAPP KRISZTINA:
Obervellach 2017
49 TARAPCSIK KATALIN: Iskolai lovasoktatás

- 51 VINCZE ÁRPÁD: Re: formáció
– Megújuló világ
- 53 VINCZE ÁRPÁD: Márk dráma
- 56 TÓTH IMRE: Sokszínűség a
tehetséggondozásban
- 58 HONTI HORKA LAURA: Mi a dolgom
a világon?
- 59 TUSÁNÉ PETRÓCZI LEA: Irodalmi
teaház a gimnáziumban
- 60 KERESZTESINÉ BARANYI ZITA: A Deutsche
Bühne kecskeméti előadása
- 61 PALÁSTI KOVÁCS MÁRTA:
Jótekonysági futógála 2017
- 62 TÓTH IMRE: Egy aranyérem margójára,
gondolatok a palánk mellett
- 64 KUTASI BENCE: „Vetéssy Kihívások”
- 68 Szerenád – ballagás (fotóanyag)

KÖZÖTTÜNK ÉLNEK

- 70 BÁN MAGDOLNA, TASINÉ BÉLTEKY LAURA:
Interjú Szemők Zsuzsannával

TANULMÁNY

- 75 FORDORNÉ ABLONCZY MARGIT: Felkészülés
a presbiterválasztásokra

KINCSESTÁR (31.)

- 79 BÁN MAGDOLNA: Mi újság a
gyűjteményeinkben?

MÓZESKOSÁR

- 81 FARKAS DÓRA: Játék az egyész világ!
- 83 Jézus mennybemenetele

KITEKINTŐ

- 84 IFJÚSÁGI PROGRAMOK 2017

KÖNYVAJÁNLÓ

- 86 GÖRÖG KATALIN: Könyvajánló

Guzel Jahina

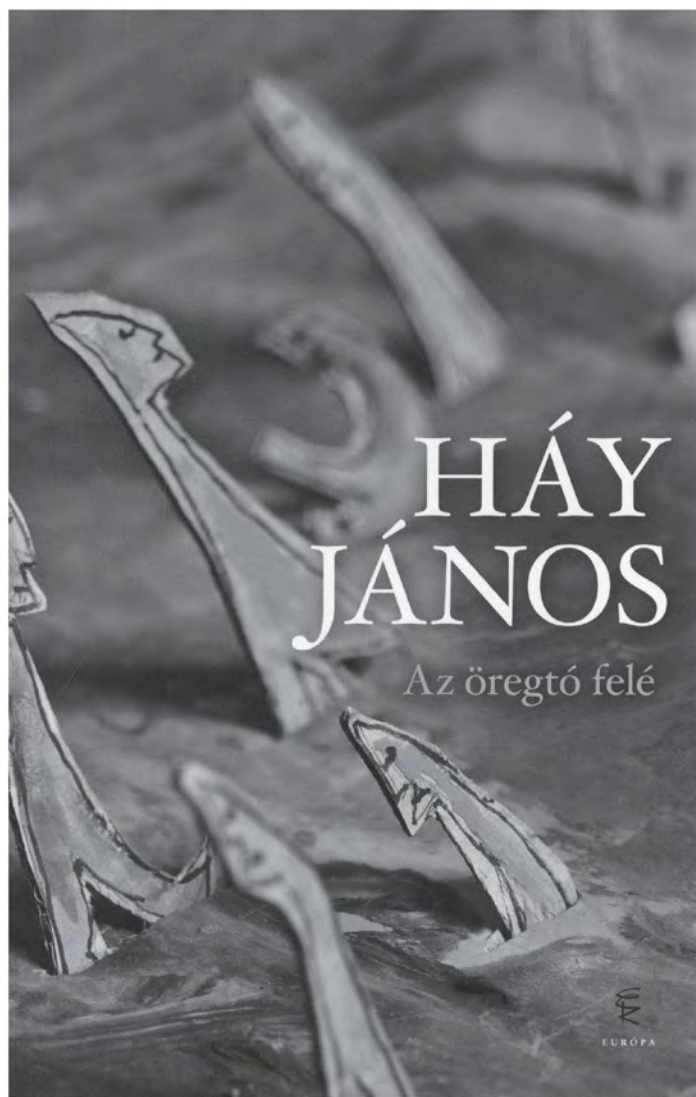
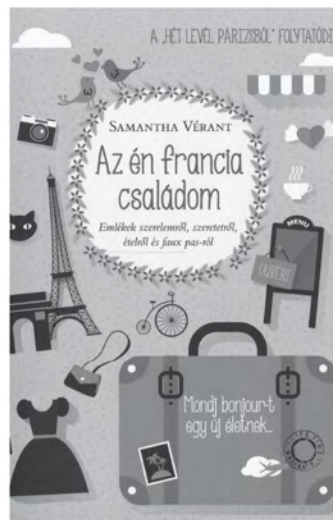
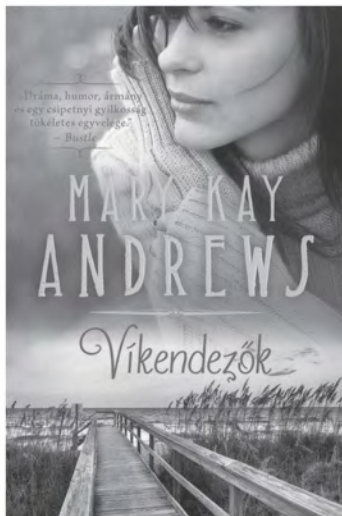
Zulejka kinyitja a szemét

„Letaglózó erejű mű,
amely a földi pokolban
tesz hitet a szerelem és
gyengédség mellett.”

Ljudmila Ulickaja

EUROPA

“...aki benne hisz, az nem fut!” (Ézs 28,16)